VEȘTEA

Nr. 26

LEI 5.

27 IUNIE

D. Trancu-Iași și situația politică

Printre diversele metode de informație politică, se cuvine să semnalăm cititorilor noștri pe aceea a d-lui Trancu-Iași, care a declarat deunăzi unui ziar de dimineață :

— *„Asupra situației politice nu ți-aș putea răspunde decât terminând cafeaua asta și răsturnând ceașca, pentru a vedea în fundul ei situația clară...".*

Să nu discutăm eficacitatea sistemului, din moment ce d. Trancu e atât de mulțumit de dânsul. Dar să ne fie iertat să constatăm că d-sa și-ar putea face cotidianele exerciții divinatorii, nu pe fundul ceștii de cafea, ci în propriul d-sale partid, care e cam... pe drojdie.

De ce scrie d. Victor Eftimiu...

Răspunzând la întrebarea „De ce scriți" ? care face obiectul anchetei unui ziar din **Sărindar**, d. Victor Eftimiu a încercat să fie sincer :

— *„De ce scriu ? Ca să-mi câștig existența. Numai primele cărți se scriu dintr'o poruncă interioară. Celelalte se fac de pomeneală".*

Așadar, dacă am înțeles bine, d. Victor Eftimiu a scris întotdeauna din poruncă : mai întâi din porunca irezistibilă a sufletului d-sale și mai târziu din aceea a.. d-lui Hertz, să zicem...

Autorul „Cocoșului Negru" are acrul că se scuză...

Educație națională sovietică

Cu prilejul călătoriei d-lui Laval în U. R. S. S., Sovietele au decis să inițieze populația în tainele bunelor maniere. Restaurantele, braseriile și cafenelele au fost obligate să afișeze pancarta reglementară, care enumără „cele opt precepte ale educației naționale".

Le reproducem și noi :

Oamenii civilizați:

1) Își spală mâinile înainte de mâncare.

2) Nu-și pun pălăria pe masă.

3) Nu mănâncă în aceeaș farfurie cu vecinul.

4) Nu iau sarea cu degetele.

5) Nu rup pâinea cu dinții.

6) Nu pun mucurile de țigări pe masă.

7) Nu scuipă.

8) Nu aruncă hârtii pe jos.

O pancartă specială recomandă celor cari servesc :

„Nu băgați degetele în supă".

Și d. Laval a fost rugat să constate la fața locului progresul realizat din punctul de vedere al educației populare raționale.

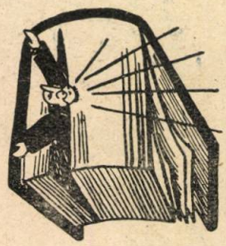

D. N. D. Cocea și lozul cel mare

Citim în „Țintarul" d-lui Petru Manoliu :

„N. D. Cocea : Incendiu, *roman. — Va apare în toamnă. L-am întâlnit pe d. N. D. Cocea între două trenuri dela Sighișoara. Era vesel, tânăr și... însărcinat".*

Vă mai aduceți aminte de nabalul american care făgăduise pe vremuri un milion de dolari primului bărbat care va naște un copil ?

Premiul va fi câștigat în sfârșit... de un român. Și suntem mândri... Din partea d-lui Cocea însă, nimic nu ne surprinde. Un singur lucru nu înțelegem : de ce atât de târziu ?

Partizanii d-lui Ion Mihalache

O gazetă de dimineață l'a întrebat pe d. Ion Mihalache ce părere are despre recentul articol al d-lui Zaharia Boilă intitulat „Situația".

Și președintele partidului național-țărănist a răspuns:

— *E pur și simplu o necuviință, ca să nu zic chiar obrăznicie. Nu este prima și nu va fi nici ultima.*

Să-l credem pe cuvânt pe d. Ion Mihalache. Căci nimeni nu cunoaște mai bine decât d-sa pe foștii săi partizani. Pe „foști" ca și pe „actuali".

Dar despre aceștia din urmă, d. Mihalache ne va vorbi mai târziu.

Aveți puțintică răbdare.

Statele-Unite ale Europei

Americanii au o deosebită predilecție pentru statistici fanteziste și clasamente umoristico-publicitare.

Astfel, o revistă din Chicago a elaborat lista unui guvern al Statelor-Unite din Europa, pentru cazul când idealul scump lui Aristide Briand, ar deveni o realitate.

După publicația americană, cabinetul va fi format astfel :

Președinția consiliului : d. Benito Mussolini.

Afacerile străine : d. Litvinov sau Laval.

Miniștri de stat : d-nii Mac Donald și Herriot.

Comerț și industrie : d. Flandin.

Finanțe : d. dr. Goebbels.

Aviație : Mareșal Balbo.

Război : Mareșal Pétain.

Interne : d. Jeftici.

Instrucțiune publică : d. Beneș.

După cum se vede, din această listă curioasă, care cu tot caracterul său fantezist nu e lipsită de interes, nu fac parte nici Hitler nici Stalin.

Și nici d. Guță Tătărescu.

— *Vrei să mă înveţi să înot, d-le Victor?*
— *Imi pare rău, domnişoară, dar nuştiu să înnot.*
— *Ne e nimic... te învăţ eu.*

G - Ă - I - N - A

Automobilul Ioneştilor alerga cu o viteză de peste şaizeci pe oră, pe şoseaua ce duce la Târgovişte.

Treceau tocmai printr'o comună ce părea complet părăsită, când deodată, în spatele lor, răsunară strigăte furioase, chemări în ajutor, amestecate cu înjurături.

— Ei, bandiţilor! Opriţi! Canalii! Asasini!...

Instinctiv, Ionescu apăsă pe pedale şi întoarse capul în acelaş timp cu nevastă-sa, care tremura de emoţie.

In mijlocul şoselei, alerga un ţăran, scoţând înjurături cu duiumul şi agitând în mână un obiect în care ei recunoscură curând o găină.

— Ce fel, cucoane, zise ţăranul, căţărându-se pe scara automobilului, dar coborând puţin vocea în faţa staturei masive a lui Ionescu. Cum? e oare de poruncă să călcaţi de fiecare dată ceva? Când nu striviţi oameni, atunci omoriţi păsările de casă!

Ionescu ridică vocea :

— Te rog să fii mai cuviincios, şuieră el, cu pumnii strânşi, de nu...

— Cuviincios! Cuviincios!

— Da. Şi dacă ai vreo pretenţie, spune-o, fără bădărănie, fiindcă...

— George, George, interveni doamna Ionescu, linişteşte-te!

— De bună seamă, am pretenţii! Mi-aţi omorît o găină, trebue s'o plătiţi.

— Numai dacă vreau!

— Georges, interveni din nou Ioneasca. Plăteşte-i şi să terminăm cu chestia asta.

— Cât costă omule?

— Optzeci de lei!

— Cum exclamă în cor Ioneştii.

— Găsiţi că e mult? O găină ca asta! Cea mai frumoasă din găinele mele! Uite, v'o las cu şaptezeci!

— Bine, pune-o în maşină, zise Ionescu scoţând portofelul.

Ţăranul clătină din cap.

— Vreţi s'o luaţi cu d-vs?

— Fireşte, odată ce ţi-o plătesc.

— Bine.

Ionescu numără şaptezeci lei şi întinse mâna să apuce găina.

— Nu puneţi mâna! E plină de sânge şi praf!

Cu precauţiune, ţăranul puse găina la picioarele doamnei Ionescu, în automobil. Şi, în timp ce maşina se puse în mişcare, nemişcat şi mulţumit, ţăranul strigă :

— Drum bun, cucoane!

Mânios şi dornic să recâştige timpul perdut, Ionescu dădu toată viteza maşinei, şi drumul se sfârşi fără nici un incident.

Când automobilul pătrunse pe aleea grădinei, nişte prieteni invitaţi la masă eşiră în întâmpinarea lor.

Ioneştii se scuzară de întârziere, povestindu-le aventura a cărei autenticitate era garantată prin arătarea victimei.

Unul din invitaţi pipăi găina.

— Scumpă, dar face!... E grasă!

— Atunci, zise Ionescu, nu m'am păcălit prea mult... Ce ar fi s'o gătim imediat? Puico, du-o la bucătărie.

Câteva minute mai târziu, Ionescu pălăvrăgea cu mosafirii, în salon, când nevastă-sa care plecase la bucătărie, reapăru ţinând de gât, găina, pe jumătate jumulită.

Ionescu râdea cu poftă, ceilalţi priviră întrebători spre ea; dar se retraseră curând scârbiţi, căci găina călcată de automobil era moartă de cel puţin opt zile!

I. Firt

— *Va să zică, iar ai scăpat trenul? Incep să cred că o faci dinadins!...*

Cine zice pasiune, zice slăbiciune; cine zice virtute, zice forţă.

*

Nimic nu este mai primejdios decât un prim succes. Fericirea e o capcană pe care ne-o întinde destinul.

*

Trebue să ai pentru vechii prieteni aceeaşi atenţie ca şi pentru prietenia care începe.

*

Greşala capului o plăteşte capul.

*

Câine bătrân nu devine niciodată vânător.

*

Vorbele sunt femei. Actele sunt bărbaţi.

*

Cine nu ascultă de mamă-sa, e nevoit să asculte de soacră-sa.

*

Cu vorbe nu faci să umble roata morii.

*

Durerile sunt ca şi copiii: cu cât le îngrijeşti mai mult cu atât cresc.

*

Prea multe fiinţe îşi închipue că fericirea e altceva decât ceeace au.

*

De cele mai multe ori îţi cauţi fericirea cum îţi cauţi ochelarii: când îi ai pe nas.

*

Cu fericirea se întâmplă acelaş lucru ca şi cu ceasornicele: cu cât sunt mai puţin complicate cu atât se strică mai greu.

*

Adevăratul mijloc de a fi înşelat este să te crezi mai iscusit decât ceilalţi.

*

E mult mai uşor să-ţi înfrângi o primă dorinţă decât să le satisfaci pe celelalte cari urmează.

Strigături

Fetele care-s măreţe,
Nu se ţin cu corobeţe,
Fără cu turtă de mac
Şi gură dela diac

*

Fata care-i jucăuşă
Ţine gunoiul la uşă
Pune mătura pe el
Să se vadă puţinel.

*

Frunză verde foaie lată
Poţi fi mândră supărată,
Că aseară pe 'nsărat
Alta eu mi-am câştigat.

*

Fata care-i ruminită
Trebueşte ocărâtă,
Cu ocară ţigănească
Să nu se mai ruminească.

*

Frumoase sunt fetele
Gura dulce place-le,
De le-ai da cu lingura
Nu le-ai putea sătura.

*

Fetele sărmanele,
Au trimis carte la curte
Că toate-s fete de frunte,
Venit-a cartea 'napoi
Că nu-s fete fără nevoi.

*

Fata care-mi place mie
Nu sapă cu sapa 'n vie
Făr' scrie'n cănţălărie.

*

Frunză verde de cireş
Are mândra opt cămeşi,
Patru sparte, trei stricate,
Una nu se ţine 'n spate.

*

Foaie verde de răsură
Care fată-i rea de gură
Atuncea să se mărite
Când n'avea nici-un dinte.

*

Arză-te focul om drag
De mână mă duci la iad,
Ba, eu nu te duc de mână
Că vii tu de voie bună.

*

Aşteaptă-mă mândră că viu
Joi seara cât de târziu,
Numai atât voi zăbovi
Până de-acasă voi porni.

Culese din comuna Delureni.
Jud. Mureş.

Aron Russu
Învăţător

REVISTA

— *Mai sus!...*
— *Vocea?...*
— *Nu... rochia.*

CAMAŞUŢA ROZ

Nicu împlinise treizeci de ani. Mama sa îi spuse într'o zi:

— Trebue să te însori. Mătuşa Maria cunoaşte o fată foarte bogată, la Ploeşti, bine crescută, frumoasă şi cuminte. Du-te acolo şi întoarce-te logodit.

Nicu coborâ deci într'o dimineaţă din tren, în gara Ploeşti, şi se duse la mătuşa Maria. Chiar în aceiaşi zi fu prezentat viitoarei logodnice.

Se numea Margareta. Era blondă, fadă, slabă, îmbrăcată într'o rochie lungă cu gulerul închis.

— Măritişul are s'o desmorţească, afirmă mătuşa nepotului foarte puţin entuziasmat: Margareta are un milion dotă!

— Posibil! Insă fata e complet lipsită de farmec!... Sora ei e mult mai frumoasă, păcat că e măritată.

*

Nina, sora Margaretei, era brună şi picantă. Măritată de doi ani, locuia la Iaşi. Se afla acum pentru câteva zile la părinţii ei.

Timp de cincisprezece zile, Nicu veni în fiecare zi la Margareta, forţându-se să-i descopere vre un farmec.

Or, într'o zi când veni prea devreme, fu rugat să aştepte în grădină.

— Margareta a lucrat la trusoul ei. spuse viitoarea soacră; aşteapt-o aci, mă duc s'o chem....

Rămas singur, Nicu privi la lingeria neterminată, rămasă acolo, pe un scaun. Era o micuţă şi încântătoare cămăşuţă roz, o capo d'operă a micimei. Nicu avea slăbiciunea lingeriilor feminine. Această cămăşuţă îl tulbură.

Niciodată nu crezuse capabilă pe Margareta să poarte asemenea lingerie. Deci nu era atât de sfântă, nici proastă, după cum părea!

— Când apăs aci, tresăriţi, vă doare?
— Nu! dar e locul unde port de obicei portofelul

LA CINEMA

— Nu mă mai cupi!.... Nu vezi că filmul sentimental s'a sfârşit?...

Era foarte picant dezacordul dintre toaleta ei austeră şi desourile de femeiuşcă frivolă. Când veni Margareta îl găsi surâzând. Ea roşi ca un mac văzând cămăşuşa uitată pe care o strecură în coşuleţul de lucru şi bolborosi o scuză.

— Lucrezi la trusoul matale? întrebă el; trebue să fie încântător.

— Da... eu... brodez destul de bine... am învăţat la pension...

Aceşti ochi plecaţi, mâini încrucişate, aer pudic... Fără voe, el evocă, sub rochiţa austeră, cămăşuţa roz. Nicu simţi că începe să-l atragă fata.

*

Dar într'o seară, după masă, isbucni o furtună violentă. Nicu fu oprit peste noapte în casa Margaretei.

El intră în camera sa, foarte enervat. Ştia că odaia Margaretei se afla la celalt capăt al coridorului.

Se hotărâ s'o vadă, să-i vorbească, s'o mângâie...

Se duse până la uşa ei şi o deschise fără sgomot: camera era goală.

Dar cabinetul de toaletă era întredeschis, şi luminat. Nicu înaintă.

Şi, deodată, o zări. Margareta se afla cu spatele spre el, şi aplecată deasupra

— *Conașul e distrat... A pus peruca conițel...*

— *Nu mă mir... Sunt atât de zăpăcit astăzi încât adineauri am pus cafeaua cu lapte în noptieră...*

lavoarului. Îi zări pulpele încântătoare! și mica cămașe roz!

Își pierdu capul, stinse lumina, și apucă în brațele sale pe tânăra fată.

Fu o revelație!

— Pleacă, pleacă, îngăimă ea, nu aprinde! Nu. nu!... Ușa e la dreapta!.. Ești nebun!... iute, pleacă!

Îl dădu ofară.

A doua zi, o regăsi pe Margareta atât de liniștită, rece, rezervată, că nu îndrăzni să facă vreo aluzie la sărutările de peste noapte.

— E plină de surprize, își zise Nicu. Margareta pare înghețată, și e arzătoare; pare slabă, și e durdulie...

Se logodi cu ea opt zile mai târziu.

In seara nunței, el intră radios în camera miresei.

— Nu m'am culcat încă, protestă ea înfricoșată, strângându-și rochia.

— Ce are importanță, draga mea!

Nicu o atrase spre el, dar, deodată scoase un strigăt de uimire. Margareta purta o cămașe de pânză albă festonată și niște pantaloni nesfârșiți, ale căror dantele treceau de genunchi.

Era complet ridicol. Nicu se simți înghețat.

— Dar, bolborosi el, cine deci, la voi, purta cămășuțe roz de mătase?....

— Sora mea, răspunse ea. Doar nu-ți vei fi închipuit, cred, că eu pot purta asemenea ororî!..... Nina n'are nici o rușine.

Nicu murmură:

—Draga mea, noapte bună... Mă simt puțin bolnav...

...Divorță trei luni mai târziu.

Adesea Nicu repetă prietenilor:

— Trebue totdeauna să desbraci o femeie înainte de a te însura cu ea. Dar mai ales, să fii atent să nu te înșeli asupra persoanei!

Localizare de **Ionel Trif**

Am și băut...

Anecdotă —

Un boier întreabă-odată
P'un țigan c'o albie:
— Măi țigane, spune drept,
Tu-ai văzut corabie?...

Foarte 'nfipt, țiganul nostru
Să s'arate învățat,
Ii răspunde la 'ntrebare...
— Cum să nu, am și mâncat!

Dar boierul om cu minte
Să se mai distreze încă,
I-o zise țiganului:
— Bine, mă, nu se mănâncă!

Și țiganul vrând s'o dreagă
O întoarse la minut:
— Barosane, zău! uitasem...
Acum știu... am și băut!...

Ghiță Pisălog

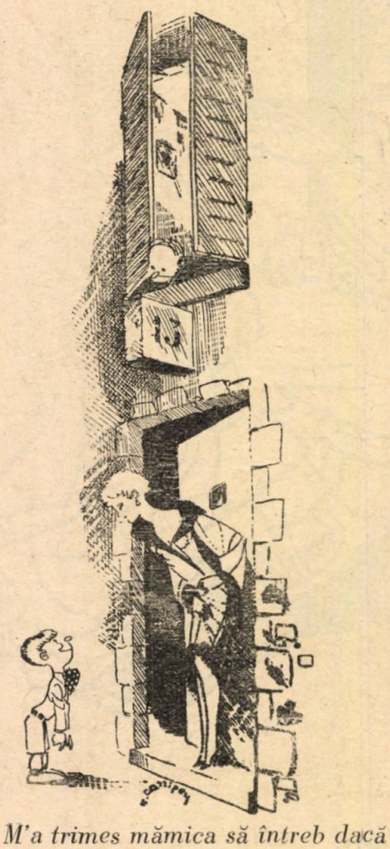

— *M'a trimes mămica să întreb dacă tătucu' e aici?*

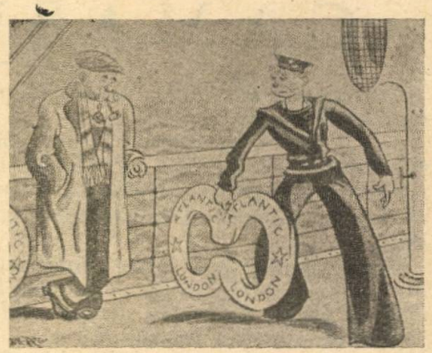

— *Ce bizar colac de salvare!*

— *Să vedeți... avem două surori siameze pe bord.*

Mitică și Comp.

— Aș vrea să intru în serviciul dv. d-le director.

— Ai referințe bune?

— O! da... Vă puteți interesa: timp de 5 ani de zile am fost iubit foarte mult de gardienii mei.

*

— Cine conducea mașina când l'ați călcat pe nenorocitul ăsta?

— Nimeni, d-le comisar. Eram toți trei pe bancheta din urmă.

*

— In ziua când vreau să plec în voiaj, sunt întotdeauna bolnav.

— De ce nu te aranjezi să pleci cu o zi înainte?

*

— Tăticule, de ce se spune întotdeauna „limba maternă" și niciodată „limba paternă"?

— Fiindcă tatăl nu are niciodată drept să vorbească.

*

— Șofeur! De ce mergi cu lumina stinsă?

— Fiindcă e lună plină, d-le sergent.

—Nu e voe! Noaptea trebue să aprinzi farurile chiar dacă lucește soarele.

*

— Fiica dvs. a interpretat minunat celebra sonată, opus 14, a lui Mozart.

— Și trebue să știți că a cântat după un exemplar în ediție ieftină. Fiica mea repurtează succese cu orice.

*

— Spune-mi sinonimul cuvântului „amic".

— ...

— Cum se numește acela care face pentru noi orice, fără să ne ceară un ban?

— Un idiot.

*

— Unde ai fost până la ora asta?

— Am avut o ședință a comitetului.

— Până la cinci dimineața?

— Da... să vezi: a trebuit să ascultăm discursul unui membru care e bâlbâit.

VARA

După ploaie... timp frumos

Câinele şi măgarul

Un măgar ca ori şi care,
Un sărac şi jumătate,
Ajunsese 'n slujbă mare
Prin minciuni nenumărate.

Traiul lui de până-atuncia
O grozavă zi de post!
A 'nşira mai multe vorbe,
Sper că n'are nici un rost.

Intr'o zi veni la dânsul
Un biet câine necăjit,
Ce umbla de-o cale lungă
Insetat şi obosit.

— „Am venit mă rog stăpâne,
(Ştiu că sunt nesuferit),
Ca să-ţi fac o rugăminte
Iată pentru ce-am venit:

Pretutindeni se vorbeşte
C'ai promis atâta bine,
Când erai, înalt stăpâne,
Un nenorocit ca mine.

Astăzi când prin votul nostru
Ajunseşi mărit şi bine
Vreau să mă ajuţi o leacă.
Asta m'a adus la tine!

— „Cum? răcni turbat stăpânul,
Indrăsneşti să-mi stai în faţă,
Tu al cărui neam nici astăzi
N'are dreptul la viaţă?

Neamul meu ce totdeauna
Muritorii l-au cinstit,
Crezi că poate fi nemernic
Şi de câini batjocorit?

Când avem atâta cinste
Şi cu ce să ne mândrim?
Nu ştii că Isus pe-un frate
A intrat în Ierusalim?

Nu cunosc astfel de prieteni
Şi nici n'am avut vreodată.
Pleacă, n'am să-ţi dau nimica
Haide, cară-te îndată!".

— „Da, îi zise bietul câine,
Recunosc, e-adevărat.
Că Isus atunci odată
Pe-un măgar a 'ncălecat.

Insă, vezi, această cinste
A o spune e'nzadar,
Fiindcă dulcele tău frate
Azi rămas'a... tot măgar.

Petru Şaltiş

ECONOMIE.

Solomon Koifman e bolnav. Nu s'ar duce la doctor pentru nimic în lume, dar familia lui insistă atât de mult încât, într'o bună zi se hotărăşte.

— D-le doctor, simt o durere aici în şale.

— Dezbracă-te.

Şi Solomon se dezbracă.

După consultaţie care a ţinut aproape o jumătate de oră, doctorul clatină dubitativ din cap:

— Cred că ai ceva la rinichi. Dar nu sunt sigur.

— Atunci, ce-i de făcut?

— Să-mi aduci mâine urină pentru analiză.

A doua zi, Solomon Koifman s'a prezintat cu o sticlă mare plină.

— Vino peste două zile după rezultat.

După trecerea termenului fixat, pacientul a venit din nou la cabinetul medical.

— Ce veste, domnule doctor?

— Eşti sănătos tun.

— Vă mulţumesc, d-le doctor... Acum aşi mai avea o rugăminte...

— Ce rugăminte?

— Să-mi daţi voe să telefonez familiei mele îngrijorate, vestea cea bună.

Doctorul încuviinţează şi conversaţia telefonică începe:

— Allo! Aici Solomon Koifman... Tu eşti Sură?... Am căpătat rezultatul analizei... Nici unul din ai noştri nu e bolnav... Nici eu, nici tu, nici Moişe, nici Iankel, nici Ruhl, nici Ioibală... — Toţi suntem sănătoşi tun.

*

VISUL.

— Papa, exclamă Iacob Weissman, am avut un vis foarte curios.

— Spune-mi-l şi mie.

— Se făcea că eram în magazinul lui Rottenberg, negustorul de automobile. După ce am vizitat întreg magazinul, am ales o maşină mică în valoare de optzeci mii de lei. La plată însă, am fost nevoit să-i mărturisesc lui Rottenberg că nu am nici un ban în buzunar.

— Şi el ce a făcut? Te-a dat afară?

— Dimpotrivă. In asta constă de altfel ciudăţenia visului... Rottenberg, foarte amabil, mi-a spus că faptul nu are importanţă şi că vrea să mă servească cu orice preţ. Apoi a adaogat că-mi cedează automobilul, dacă consimt să primesc piciorul său în... spate de optzeci de mii de ori.

— Dragă băete, eşti un prost. In locul tău, şi cu preţul ăsta, mi-aşi fi cumpărat o limuzină de cinci sute de mii de lei.

GEOMETRIE IN SPAŢIU

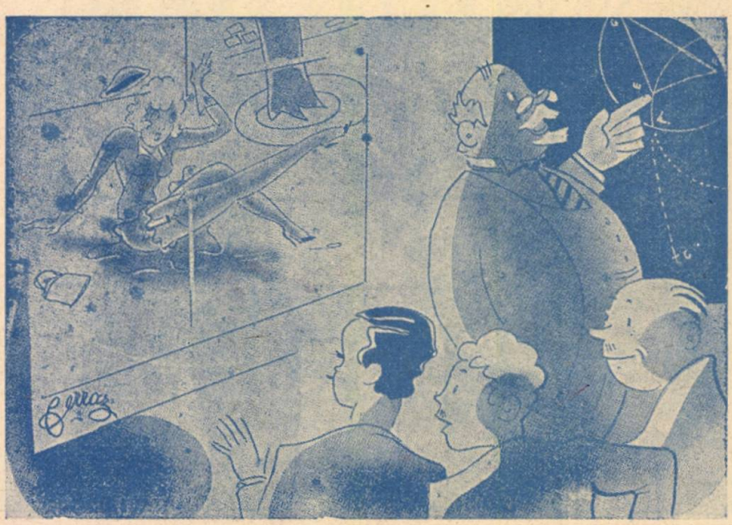

— Domnilor, priviţi cu atenţie singurul punct care ne interesează.

Biblioteca Universală Iași

Coniță, un remediu contra neurasteniei, citiți cartea „Doamna e geloasă“ (a douăsprezecea mie) de C. Cosco

ANCHETA

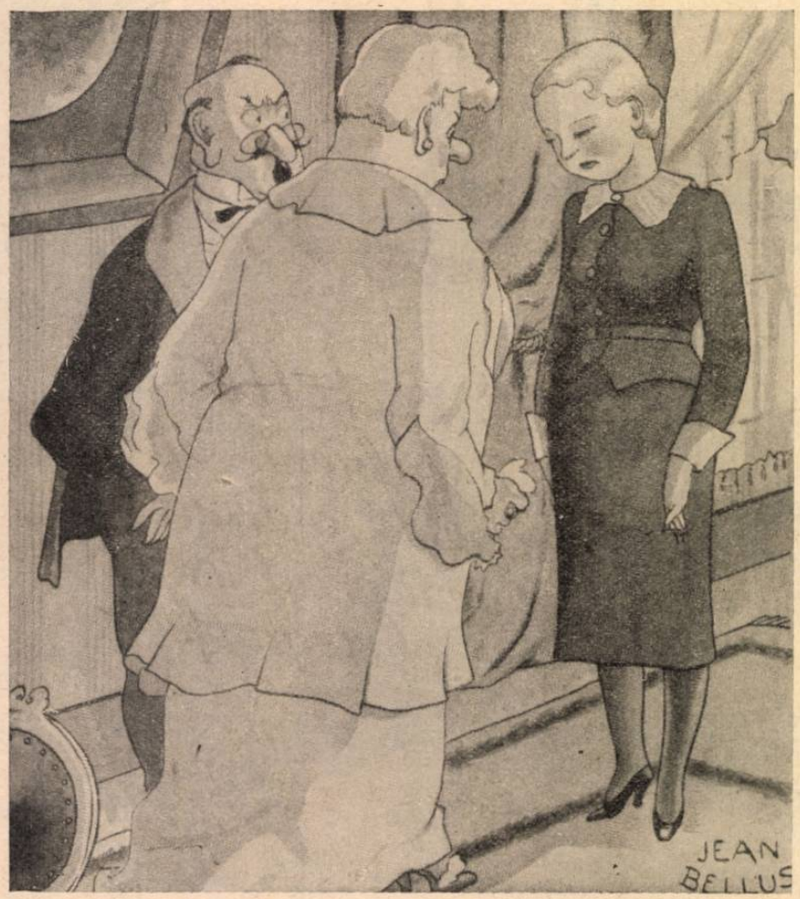

— *Când s'a întâmplat asta?*
La bal, mamă,
— Şi de atunci te-ai mai... dus de multe ori la bal?

PREZENŢA DE SPIRIT

Achim Ioachim, inspector clasa întâi al Camerei de muncă, ieşise de la un aperitiv, la braţul prietenului său State Soare, impiegat la societatea de Gaz.

Nu se clătinau la mers, dar uneori, sughiţau.

Ciocniseră pahare multicele. Dăduse Achim un rând. Soare, să nu se lase mai pre jos, comandă al doilea rând.

Bineînţeles că Achim ardea de plăcere să fie ultimul care comandă, aşa că a repetat rândul.

Soare s'a purtat la fel.

Dacă nu şi-amintea Achim că mai are de inspectat prin raion câteva prăvălii, despre care primise informaţiuni că ţin deschis peste ora reglementară, poate că duelul cu aperitive s'ar fi perpetuat.

Mergeau şi sughiţau. Nu prea vorbeau, nici nu găseau ce să vorbească.

Prin dreptul bisericii, o cucoană nu tocmai trecută, se închina de zor şi privea către Achim şi Soare.

Achim, mai treaz şi mai atent, prinse mişcările cucoanei şi zise :

— „Ia priveşte, mă Soare... cucoana aia se închină la biserică, dar cu ochii stă încoace... Se uită la tine!"

— „Mucalit mai eşti măi Achim... Sigur... Ce, te miră ? Nu sunt eu Soare, mă?!... Se uită şi ea la Soare! !" dete răspunsul hilar State Soare, umflându-şi pieptul mulţumit că numele lui poate prilejui un joc de cuvinte.

In urma lor isbucniră glasuri mici, ca ciripiri de păsări:

— „Tăticule..."

— „Tată !".

Achim — fiindcă el se ştia căsătorit şi cu copii, — întoarse capul şi surâse.

Cornel şi Atanase, flăcăiaşii lui, se apropiară cu voioşie şi gălăgioşi.

Soare le dete mâna, îi întrebă de sănătate şi de şcoală.

Copii erau în ultimul an al cursului primar.

— „Ce-i cu voi, mă strengarilor ?" întrebă Achim.

Mai desghetat, Cornel — era şi mai mare, — explică :

— „Am ieşit să ne plimbăm, tăticule !... Şi fiindcă te-am întâlnit, mergem cu matale, să vedem şi noi cum faci inspecţie !".

— „Ei, asta-i acum !".

— „Zău, tăticule... Nu plecăm... Vrem să vedem şi noi !".

— „Altădată !".

— „Nu !... Acum !".

Nu era chip să scape de diavolii de copii. Se agăţau de el şi miorlăiau să le arate o inspecţie.

Căută să se ascundă în spatele unei minciuni. Le dete lămuriri că nu se poate, Se încruntă la ei... Ţi-ai găsit !

Dacă văzu, la urma urmei, că n'are încotr'o, se dete bătut :

— Fie !... Uite ce : intraţi colo în prăvălia aia... Vă prefaceţi că târguiţi ceva... Ceva ce v'ar trebui vouă. Eu intru. Să nu arătaţi că mă cunoaşteţi... Mă răstesc la negustor... Voi o ştergeţi şi eu îi fac proces-verbal că ţine deschis peste ora de seară... E destul de târziu. Hai... Intraţi acolo... Cereţi negustorului marfa şi viu şi eu îndată !".

Ca rupţi dintr'un stol, pe fugă, amândoi copii s'au luat la întrecere, care intră mai repede în prăvălie.

Negustorul — un evreu bătrân, cu

VĂ PLACE JOCUL CU BALONUL?

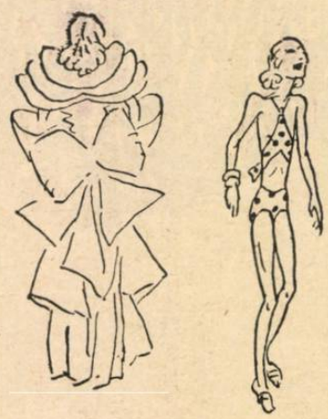

D-ra Greta Gabor la Casino *Aceeaşi pe plaje*

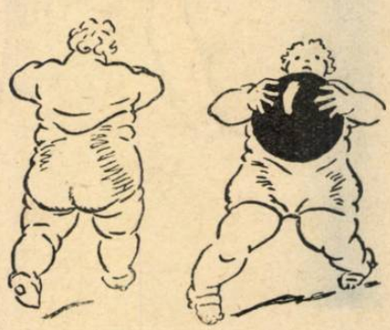

A nu se confunda : balonul e în faţă ?

— *Cât timp îți trebue ție să te'mbraci, dumineața?*
— *Două minute.*
— *Mie, numai un minut!*
— *Da, dar eu mă și spăl!...*

nasul coroiat și perciuni slinoși, — nu închisese prăvălia.

Stătea la taraba lui cu gulere, cu ace de cap, cu chiloți și diferite mărunțișuri. Mai aștepta — probabil — vreun client întârziat prin partea locului, fără să bănuiască primejdia unei amenzi.

Și chiar surâse când copiii inspectorului năvăliră pe ușă, gălăgioși, cerând câte un guler alb :

— „Puntru școalî, vă dau civa pă cinste !".

— „Dă-ne... să le vedem !".

— „Iacă vâ dau... Numa dacâ aveți bani, că sunt cam scumpe dija... Anu ista marfâ este scumpâ.. Dar am niști guleri, sâ le purtați toatâ viațâ! !".

Scoase pe tarabă câteva gulere, să-și aleagă copiii. Le recomanda, trăncănea, să-i amețească numai cu vorba.

Dar când taifasul era mai aprins, pe ușă, marțial, intră Achim Ioachim, urmat de State Soare.

Roti ochii cu luciri sinistre prin dughiană și se răsti :

— „Cum ? Ții deschis și vinzi peste ora de inchidere ? Abuzezi ?... O să plătești amendă...".

Dar bătrânul evereu nu-și pierdu cumpătul. Cunoștea el șiretlicuri destule. Mai avuse de-aface cu inspectori ai Camerei de muncă și scăpase cu fața curată.

De aceia răspunse liniștit, la isbucnirea inspectorului.

— „Domnu' inspectorâ... Dice vă supârați așa tare ?... Ce fac ?... Parcâ vând civa ?... Nu ! Așa să-mi trâiască Rifcâ... Aștia doi sunt copii dela sora mea... Și au venit la mini sâ le dau câte un guler pentru școalâ... Ce, n'am voie sâ dau gulere la nepoții mei ? !".

Zaharia G. Buruiană

Rugămintea din urmă
a unui bețiv

Ești... crup făcut... pe trei cărări,
Vrei să ajungi acasă...
Și tot nu vezi că ești candriu
Și că ești beat nu-ți pasă !..
Tu pleac'acum în satul tău,
La crâșma cea din vale,
Că crâșmărița 'ți va ieși
Cu vin în cale,
Iar eu rămân să lupt pe-aici
Cu vinul cel din oale !...
Ah... parcă simt că m'am turtit,
Și capul că 'mi-e moale !...
Și parcă văd că de-astă dată
Eu voi cădea la boală,
Și bun e Domnul, de-oi avea
La cap o oală !
Noi de, ne știm și-am fost
Tovarăși cum e bine....
Eu de-am avut un chil de vin
L'am beut tot cu tine.
Tu după mine alergai
Să-mi dai să beau într'una,
Să-ți dea și ție cârciumarul
Intotdeauna !..
Și-auzi acum : De-or întreba
In sat de-a mea beție.
Tu dragă, te rog să le spui
Că-s beat de nu se știe,
Că m'am turtit de șeapte nopți...
Sau... spune-le ce-ți place,
Că pentru ei ori beat, ori treaz,
Tot una face !...
Pe mama, dragă, te-aș ruga
Să o iei cu momele...
Să nu-i spui că m'ai lăsat
Căzut între tejghele...
Și voi sosi de voi putea
Ascultă-mi hotărâtul,
Că mama dac'ar ști că-s beat
I s'ar usca gâtul !...
Pe Mița de s'o întâmpla
Să o găsești la poartă,
Să-i spun că am un chef... și-o chem
Să vie-aici îndată !...
Tu vezi să nu te legi de ea,
Ci să o lași în pace,
Ori s'o trimiți cum vei putea
Să vie 'ncoace !...
Și dacă cumva s'o 'ntâmpla
Ca să nu vrea să vie
Să-i spui că plec... în brânci la ea
De satul tot o știe..
. . . . . .
Și-acum... dă-mi vin... mi s'a uscat
Gâtlejul iar de sete...
Și vreau să beau pân'mi-o plesni
Și burta strânsă'n bete !...
Și când ajungi în sat te rog
Fă-mi cel mai mare bine
S'aduni din patru sate vin
S'aștepți să-l bei cu mine !...

Dragion

— *Ce aștepți, iubitul meu, ca să vii la sânul meu?*
— *Il aștept să crească!....*

— Ascultă-mi rugămintea, frumoaso !

— Ești prea bătrân ! Lasă-mi timp până mâine, să mă gândesc.

— Bine, dar mâine voi fi și mai bătrân !

*

— Noi nu impunem copiilor noștri decât principiile celei mai stricte onestități.

— Și nu vă e teamă că îi puneți în stare de inferioritate pentru mai târziu ?

*

— Toto, văzutu-l'ai tu vreodată pe tăticul tău mâncând cu mâini atât de murdare ca mâinile tale ?

— Nu, mămico... dar sunt sigur că l'a văzut mama mare.

*

— Tată, o iubesc la nebunie pe Fifi Clonț dela Teatrul Național.

— Te înțeleg, fiule. Când eram de vârsta ta, am iubit-o și eu cu aceeași pasiune.

*

— Am pierdut pe cel mai mare dintre creditorii mei.

— A murit ?

— Nu... i-am plătit datoriile.

*

— Când ați avut criza de nervi de zilele trecute, v'au clănțănit dinții din gură ?

— Nu știu, doctore. Erau pe măsuța de noapte și nu prea aud bine.

Iarmă ghimpată

Banditul Coroiu

a fost achitat de Curtea cu juraţi botoşeneană.

Slavă Ţie Doamne! Căci ce s'ar fi făcut cinematografia românească, dacă ar fi fost lipsită de cel mai valoros protagonist al ei?

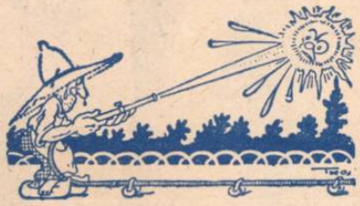

Tinerime studioasă

„Ministerul instrucţiei publice, spun ziarele, *a aprobat cererea tinerilor criminali Dinescu şi Răşcanu, de a da examene de clasa VII-a în particular.*

Iar mai târziu, onoratul minister al instrucţiunii le va aproba ţinerea în acelaş mod a examenelor de licenţă.

Şi ne întrebăm: ca să devină ce? Doctori, avocaţi, profesori?

Sau oameni politici?

D. Gheorghe Brătianu şi politica economică a guvernului

D. Gheorghe Brătianu a declarat unui confrate:

„In toată îndrumarea activităţii noastre economice domină din nenorocire scandalosul amestec al unor interese private..."

Necăjitul Pristanda, om cu „renumeraţie mică după buget", ar fi comentat simplist:

— Curat private, coane Georgică!

Şi poate că nu fără dreptate.

„Pentru d-ta scriu doamnă"

In năzdrăvana rubrică din ziarul „Dimineaţa", destinată exclusiv sexului slab, d-na E. Marghita, ocupându-se de adulter, scrie între altele:

„Dar de fapt în ce constă noţiunea de înşelare în relaţiile dintre bărbat şi femee? Faimosul „flagrant delict de adulter" constatat de detectiv? „Nu s'a întâmplat nimic" se scuză femeea şi bărbatul, bănuiţi de relaţii vinovate. Ce e acest „nimic"? Ce contează? Numai şi numai actul fizic? Acesta poate fi complect lipsit de importanţă, atât pentru bărbat cât şi pentru femee, când nu vorbesc decât simţurile".

Ciudată cazuistică. Şi mai ales primejdioasă.

Dar dacă „actul fizic" e lipsit de importanţă, când e femeia cu adevărat vinovată?

Ascultaţi părerea d-nei Marghita:

„Când începi să te gândeşti la un bărbat, când devine obsesie, când tot ce faci, tot ce judeci, tot ce simţi, e în legătură cu el, când gândurile şi sentimentele tale se învârtesc în jurul lui ca floarea soarelui după astrul pe cer, când devine chintesenţa propriei tale vieţi," etc.

Şi acum, luând ca punct de plecare teoretic originalul crez al d-nei Marghita, să procedăm la o mică exemplificare dialogată, care nu poate fi lipsită de interes:

Scena se poate petrece sub orice acoperământ conjugal.

El, nervos. — E târziu. Unde ai fost până acum?

INSPECŢIE ŞCOLARĂ

— *Elevii d-tale sunt silitori?*

— *O, da, domnule inspector! Nu ştiu ce îi stimulează, dar de câtva timp toţi fac sforţări să ajungă în banca întâia.*

Ea, calmă. — La Nicu.
El. — Nemernico ! Mă înşeli !
Ea, acelaş joc. — Eşti nebun !
El. — Ce-ai căutat acolo ?
Ea, acelaş joc. — M'am culcat cu el.
El. — Numai atât ?
Ea. — Atât şi nimic mai mult.
El. — Nu te-ai gândit la el ?
Ea. — Da' de unde ! M'am gândit tot timpul la Georges, cu care mă întâlnesc mâine.
El. — Nu te obsedează ?
Ea. — Cine ? Nicu ? Aş !
El. — Nu este el chintezenţa vieţii tale ?
Ea. — Ţţ...
El. — Imi juri?
Ea. — Iţi jur.
El. — Vino în braţele mele ! Eşti o femeie cinstită !
Apoteoză.

Hitleriada

Patrimoniul anecdotic nazist s'a îmbogăţit cu următoarea anecdotă inedită :

Intâmplarea s'a petrecut la Berlin.

Un arian get-beget era grav bolnav şi avea nevoe de o transfuzie de sânge.

Un oarecare Rosenblatt se prezintă şi e agreiat. După operaţie, arianul foarte generos îi semnează un cec de 100 de mărci.

Dar iată că o a doua transfuzie de sânge devine necesară.

De data aceasta cecul nu e decât de 50 de mărci, iar la a treia transfuzie care a urmat, arianul care avea acum vinele pline cu sânge semitic, nu a acordat salvatorului său decât... asigurarea deosebitei sale consideraţiuni.

Microbul războiului

Confratele parizian „Le Rire" se întreabă :

— Care este microbul acestei maladii contagioase şi ucigătoare : războiul ?

Şi răspunde tot el:

— Faimosul Bacil... Zaharof.

Omul cu foarfeca

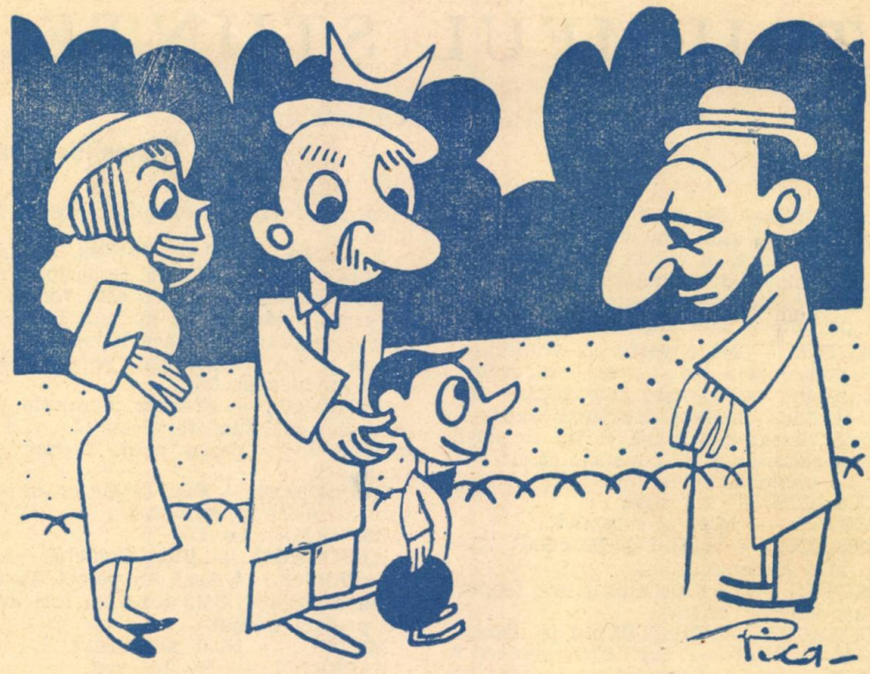

— *Ce trebue să zici vărului Jean !*
— *Bună ziua papa!*

Armurierul conştiincios

Scena reprezintă o armurerie. Intră un client.

Clientul. — Bună ziua... Aşi vrea să cumpăr un revolver... Dar ceva bun... Un „Browning" dacă se poate... M'am certat cu nevasta şi înţelegi că... sunt hotărât să termin. I-am spus: „Dacă se mai întâmplă odată, îţi fac de petrecanie"...

Armurierul. — Inţeleg.

Clientul. — Sunt om de cuvânt..... Când spun o vorbă... e vorbă.

Armurierul. — Bine, domnule. Ce calibru doriţi?

Clientul. — Cât de mare! Nevastămea e o femeie puternică...

Armurierul, oferindu-i arma. — Iată o armă de prima calitate... Nu dă greş niciodată. Ştiţi cum funcţionează? Nu. Să vă explic... *(Urmează explicaţiile).* Aşa... Aţi înţeles? Aşteptaţi un moment să vi-l încarc.

Clientul. — Mulţumesc şi la revedere.

Armurierul. — Vă salut. Mai poftiţi pe la noi.

(Clientul pleacă, dar n'au trecut nici zece minute şi se reîntoarce. De data aceasta pare nemulţumit.)

Clientul. — Nu ştiu ce are revolverul ăsta... Mi-a fost cu neputinţă să mă folosesc de dânsul.

Armurierul. — L'aţi şi incercat?

Clientul. — Da. Când m'am dus acasă, nevastă-mea mi-a făcut ca de obiceiu o scenă. Atunci, am scos revolverul şi am apăsat pe trăgaciu.... Dar arma n'a luat foc. Am apăsat din nou cu putere, dar degeaba. Aveam aerul unui nătărău. M'am făcut de râs.

Armurierul. — Ceeace-mi spuneţi d-vs mă surprinde. Armele mele sunt aduse direct din străinătate... E prima dată când aud o asemenea plângere. Imi daţi voe să văd şi eu revolverul? *(Il examinează cu atenţie.)* Mă aşteptam... Aţi uitat să trageţi piedica..... Cu a doua ocazie, procedaţi în felul următor... *(Urmează demonstraţia. Clientul înţelege însfârşit şi pleacă. Dar după alte zece minute se reîntoarce din nou desamăgit).*

Clientul. — Hotărât, arma d-tale nu face două parale!

Armurierul. — Cum? N'a luat foc nici acum?

Clientul. — Ba da... De data asta am putut trage... Dar, deşi am căutat să ochesc bine, gloanţele s'au pierdut prin colţuri, fără să'şi atingă ţinta.

Armurierul. — Nu mai înţeleg nimic. Arătaţi-mi, vă rog, şi mie cum aţi procedat. *(Clientul se execută).* Nu ţintiţi bine... Iată cum trebue să faceţi...

(Altă demonstraţie, urmată de o nouă încercare din partea clientului) Nici aşa... Fiţi atent... Vă mai arăt odată.... *(Clientul caută să-l imite, dar fără succes).* Uf! Nu eşti bun de nimic, dragă domnule!... Singur n'ai să izbuteşti niciodată... Mai bine merg cu d-ta să-ţi explic la faţa locului!

Ies amândoi.

CORTINA

TRIUMFUL ŞTIINŢEI

Comedie radiofonică într'un act

de **Tristan Bernard**

(Sfârşitul)

COLACHE.— Nu te înţeleg. Te vor pune în faţa unui vraciu. Ei şi ? De ce te temi ? Dacă ai fi un mut adevărat, ai avea motiv de îngrijorare. Cum vrei însă, să poată vindeca cineva de muţenie pe cineva care nu e mut ?

MUTUL. — Nu e vorba de vindecare. Se înţelege dela sine că sunt incurabil. Ceeace mă neliniştește este faptul că voi fi adus în faţa vraciului Saperjol care e viclean nevoe mare. Mă va privi, mă va examina şi va constata că-mi bat joc de oameni.

COLACHE. — Nu cred.

MUTUL. — Mie mi-e teamă....

COLACHE. — Iată-l şi pe celalt vraciu, Moş Malembuit.

MUTUL. — De ăsta nu-mi este teamă. E un dobitoc bătrân.

COLACHE. — Taci ! Să nu te audă....

MALEMBUIT. — Tot aici sunteţi ? Ascultă, mutule, Saperjol va încerca să te vindece.... Crezi că va reuşi'?

COLACHE. — Suntem liniştiţi. Nu-l va putea vindeca.

MALENBUIT. — Nu se ştie ce se poate întâmpla. Să presupunem că-l vindecă... In cazul ăsta, tu, trebue să te prefaci că ai rămas ca şi înainte.

COLACHE. — De ce ?

MALEMBUIT. — Dacă tace îi dau o sută de franci. Iată-i.... Sst ! Vine primarul cu Saperjol ! Nu vreau să mă vadă. La revedere, mutule ! Ne-am înţeles ?

COLACHE. — Ne-am înţeles. *(Pauză).*

RABOCHON. — Intră Saperjol ! Aşa dar, ai înţeles despre ce este vorba. Ne vei arăta astăzi ce ştii să faci. Toată lumea aşteaptă. Vei aduce baia ta de picioare şi apa miraculoasă pe estradă şi îl vei vindeca pe mut.

SAPERJOL. — Primesc, domnule primar. Dar mai înainte vreau să-l văd pe pacient între patru ochi. Trebue să-l examinez.

RABOCHON. — Fie. Te las cu dânsul. Vrei să plece şi soră-sa ?

SAPERJOL. — Da.

RABOCHON. — Vino Colache.

SAPERJOL. — Aşa! Au plecat. Ia ascultă Mutule !... Ştiu tot ! Nu eşti mut! Te prefaci numai.

MUTUL. — Nu-i adevărat !

SAPERJOL. — Nu te cred.

MUTUL. — Domnule vraciu, te rog, nu mă da de gol !

SAPERJOL. — De ce te-aşi da de gol ? Mi se cere să te vindec. Vei veni deci cu mine pe estrada adunării...

MUTUL. — Ce ai de gând să-mi faci?

SAPERJOL. — O baie la picioare.

MUTUL. — Să nu faci una ca asta ! Nu primesc nici în ruptul capului !

SAPERJOL. — De ce ?

MUTUL. — Trebuie să mă adormi.

— Nu înţeleg cum n'a putut dormi cu tot soporificul prescris!...

— Vedeţi, doctore, am uitat să rup eticheta cu preţul de pe sticlă!....

SAPERJOL. — Nu e nevoie. Vei ţine timp de două minute picioarele în apă rece. După trecerea acestor două minute, vei începe să vorbeşti sau mai bine, vei cânta un cântec... Cunoşti vreo arie populară ?

MUTUL. — Pe cele noi nu le ştiu, căci sunt mut de vreo 5 ani...

SAPERJOL. — Atunci cântă ce vrei. Dar din toată inima !

MUTUL. — Am înţeles. Dar după aceea ce mă fac ? Cum îmi voi mai câştiga pâinea ?

SAPERJOL. — Iţi voi acorda o despăgubire.

MUTUL. — Bine, dar cât ?

SAPERJOL. — Ce pretenţii ai ?

MUTUL. — Câştig aproape doi franci pe zi, ceeace înseamnă o mie de franci pe an. In zece ani, aşi putea câştiga zece mii de franci. Dă-mi douăzeci de mii de franci şi facem târgul.

SAPERJOL. — Trei sute de franci, primeşti ?

MUTUL. — Şi un pachet de tutun...

SAPERJOL. — S'a făcut !

MUTUL. — Trei sute, plătiţi înainte...

SAPERJOL. — Iată-i... Şi acum grăbeşte-te... Vine doctorul.

Sgomot de glasuri. Se aude deschizându-se uşa.

LOUISETTE. — Poftiţi, d-le doctor. Pe aici. Lumea a început să se adune. Vor să-l vadă pe Saperjol cum vindecă pe mut.

HENRI. — Aşi vrea să văd şi eu asta.

LOUISETTE. — Vă puteţi duce... D-ra Thérèse rămâne cu mine.

THÉRÈSE. — Du-te Henri. Eu rămân cu Louisette.

HENRI. — La revedere.

LOUISETTE. — Sunteţi mulţumită ?

THÉRÈSE.— Foarte mulţumită, Louisette. Dar mă întristează faptul că Henri nu va putea rămâne aici în sat.

— Biata Adela, prima dată că mă lasă singur!

Ar mai fi unul la depărtare de cincisprezece kilometri. Henri s'ar putea instala acolo, dar e prea departe și nu va avea prilejul să facă cunoștința tatălui meu.

LOUISETTE. — Sunt foarte curioasă să știu ce se va petrece pe piață, la adunare...

THÉRÈSE. — Ține mult ?

LOUISETTE. — Ești nerăbdătoare ?

THÉRÈSE. — O, da. Henri a făcut rău că a plecat. Trebuia să rămână lângă mine.

LOUISETTE. — Mă duc până în ușă, văd ce se petrece... Dar ce înseamnă asta ? De ce or fi strigând astfel ? *(Se aud strigăte)*. Iată-l și pe domnul doctor...

THÉRÈSE. — Henri ?

LOUISETTE. — Da. Se urcă pe estradă... Ce se petrece oare ?... Doctorul se uită în gura mutului... Ține un instrument în mână... Nu văd tocmai bine... A ! Toată asistența aruncă pălăriile în sus !... Vino d-ră Thérèse ! Privește ! Domnul doctor e purtat în triumf... Iată-l și pe Malembuit alergând în spre noi.

THÉRÈSE. — Malembuit ?

LOUISETTE. — Da... Celalt vraciu... Ce s'a întâmplat Malembuit ? Spune repede !

MALEMBUIT. — Lasă-mă să răsuflu... Când am plecat de aici, l'am văzut pe tâlharul de Saperjol ieșind împreună cu mutul și m'am luat după dânșii... Mi s'a părut că mutul vorbește lui Saperjol, dar nu eram sigur. N'am vorbit nimănui despre asta și m'am dus la adunare. Când l'am văzut însă pe Saperjol împăunându-se ca un curcan și spunând obștiei că va vindeca pe mut cu ajutorul apei lui miraculoase, am căpătat certitudinea că mutul nu e mut adevărat ci se prefface. In sfârșit, Saperjol a adus baia lui de picioare și mutul a băgat picioarele în apă strâmbându-se grozav. Dar apa era atât de rece, încât mutul încercând să vorbească n'a mai putut. Căpătase o extincție de voce...

— Ce faci ? Bei apă de mare ? Dar e sărată, omule !

— Mă antrenez, dragă. Plec mâine și trebue să plătesc nota hotelierului.

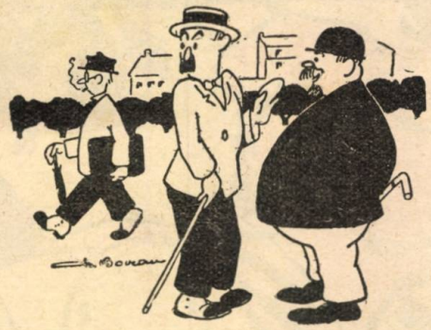

— Bunicul lui e la Facultatea de medicină.

— Profesor?

— Nu... piesă anatomică.

LOUISETTE. — Dar am auzit strigăte...

MALEMBUIT. — Cred și eu... Toată lumea țipa în afară de mut, care făcea sforțări supraomenești să vorbească. Mișca buzele dar nu scotea nici un sunet... Atunci, doctorul care era aici adineauri...

THÉRÈSE. — Henri ?...

MALEMBUIT. — ...s'a urcat pe estradă cu un aparat mic electric. L'a băgat apoi în gura mutului care a început să cânte cât îl ținea gura:

Cea mai frumoasă fată,
Cea mai nevinovată,
E Margareta mea...

Toată asistența a crezut că doctorul a săvârșit minunea și a început să-l ovaționeze. In mai puțin de două minute, a fost asaltat de sute de bolnavi cari îi cereau consultații...

LOUISETTE. — Ce întâmplare minunată !

MALEMBUIT. — Banditul de Saperjol a șters-o englezește. S'a dus imediat acasă, și-a luat calabalâcul și a plecat direct la gară. *(Se aud aclamații)*.

LOUISETTE. — Iată-l pe primar !

THÉRÈSE. — Iată-l și pe doctor !

MALEMBUIT. — Iată-l și pe mut cu soră-sa.

LOUISETTE. — Bravo ! Trăiască domnul doctor !

RABOCHON. — Oameni buni... Nu puteți intra cu toții în han... Dar fiți fără grijă... Domnul doctor ne-a făgăduit că se va instala la noi în sat. *(Strigăte de bravo)*.

THÉRÈSE. — Ce fericire !

LOUISETTE. — Dar mutul ce a spus ?

MALEMBUIT. — I-am dat o sută de franci ca să nu vorbească, dar nu-mi pare rău de ei.

MUTUL. — Celălalt mi-a dat trei sute ca să vorbesc. Dar baia lui de picioare mi-a luat piuitul.

RABOCHON.— Ascultă mutule... sunt de părere să restitui banii. Nu e cinstit să-i păstrezi...

COLACHE. — De ce d-le primar ? Fratele meu i-a câștigat în mod cinstit.

MUTUL. — Nu. Domnul primar are dreptate. Banii îi dau săracilor din sat...

RABOCHON. — Bravo !

MUTUL. — Dar cum singurul sărac din sat sunt eu, banii rămân la mine.

LOUISETTE. — Ei, domnule doctor, ce ziceți ?

HENRI. — Ce să zic ? E triumful științei.

MALEMBUIT. — Eu unul vă cedez cu plăcere locul. Aoleu !

TOȚI. — Ce s'a întâmplat ?

MALEMBUIT. — Nimic... nimic... Mă supără afurisita de gută... Acum când nu mai sunt vraciu, pot să mă vaet cât vreau.

HENRI. — Te doare ?

MALEMBUIT. — Nu... acum nu. Dar mă vaet pentru alaltăeri.

MUTUL. — Iar eu, deși nu mai sunt mut, voi continua să fac pe mutul. Nu pentru oamenii din sat, cari nu mi-au dat niciodată nimic, ci pentru străini: turiști, voiajori comerciali, ingineri, militari în manevră...

LOUISETTE. — Destul !

MUTUL. — Voi face afaceri minunate, căci toți aceștia nu știu cum stau lucrurile și îmi vor da de pomană...

COLACHE. — Destul !

MUTUL. — Lăsați-mă să vorbesc. Destul am tăcut până acum... Când voi vedea pe cineva care nu e de prin partea locului, mă voiu preface mut și-i voi cere de pomană. Pentru mine e ușor... Sunt învățat... Fac asta de cinci ani de zile...

TOȚI. — Destul ! Destul !

— De ce n'ai venit ieri la birou ?

— Nevastă-mea a leșinat...

— Ei și ?

— Am fost nevoit să mă duc apoi cu ea la modistă și la croitoreasă.

SFATURI INȚELEPTE

— Fiul meu, in contra ispitei, nu este de cât un mijloc... să ridici ochii spre cer...

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREȘTI

Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.

Biblioteca Universală „I. Iasi"

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII
25 OCT 1934

11 IULIE

Intre Ion Anestin și Lucien Metivet

O gazetă săptămânală i-a adus d-lui Ion Anestin acuzația de a-l fi plagiat pe umoristul-desenator francez Lucien Métivet.

Și un ziar de dimineață se întreabă:

„De ce nu s'a produs încă răspunsul artistului? D. Ion Anestin este dator să răspndă pentru deplina lămurire a acelora care îl consideră încă în fruntea „caricaturii" românești".

Supra-solicitat de nenumăratele publicații pe cari le ilustrează, artistul a împrumutat o idee răposatului Metivet. De ce dela el și nu dela altul, nu interesează.

Destul să spunem că sistemul se practică pe o scară întinsă și în apus.

Ideile din „Fantasio" sunt folosite de „Le Rire" sau vice-verso. „Travaso" delle idee" procedează la fel cu „Guerin Meschino" sau „Gazetta del Popolo" „Fliegende Blätter" cu „Simplicissimus" și așa mai departe.

Nici onestitatea umoriștilor anglo-saxoni n'a rămas intactă. Și aceștia se pastișează, astfel că uneori o glumă transformată, retapată, adăogită, înzorzonată de fiecare din desenatorii cari și-o însușesc, ajunge până la urmă să-și piardă semnificația și — mai ales — umorul.

D. Ion Anestin a preferat să împrumute ideea din „Les maîtres humoristes" și s'o publice „neprelucrată".

Treaba d-sale.

Noi nu-l condamnăm, pentrucă nu avem obiceiul să ne războim cu morile de vânt.

Și nici nu-l apărăm.

Pentrucă nu are nevoe.

Un nou ministru în perspectivă

De câtva timp circulă svonul numirii d-lui N. Teodorescu, fostul ministru al comerțului și industriei, ca ministru al armamentului.

Ziarul „Ordinea" crede a ști însă, că știrea este prematură.

Prematură, da, dar nu nefondată.

Și asta este nenorocirea.

Tăria d-lui Guță Tătărăscu

Ieșind dela unul din consiliile de miniștri de zilele trecute, primul ministru a declarat ziariștilor:

„Niciodată nu m'am simțit mai tare ca astăzi".

Cum, adică? Tare de cap? Sau de urechi, când trebue să audă nenumăratele plângeri ale opiniei publice?

Asta e întrebarea.

O nouă morală

Cu prilejul întrunirei național-țărăniste din Iași, d. Ion Mihalache a declarat:

„Noi vrem întronarea unei morale noui".

Foarte bine. Dar care anume, sau mai bine zis, a cui? Căci numărul moraliștilor din partid este considerabil.

D-lui I. Mihalache nu-i rămâne decât greutatea alegerii.

S. O. S.

Se pare că misterul din jurul romanului S. O. S. s'a risipit. Autorul sau mai bine zis autoarea acestui roman enigmatic este d-na Sarina Casvan.

Această dare a cărților pe față, ne amintește reflexia unui recenzent literar care, anunțând volumul, avea acrul să spună:

— Uite, domnule, că anonimul ăsta scrie mai frumos decât... d-na Sarina Casvan, de pildă, care este scriitoare și cu renume.

Și d-na Casvan a ținut să dovedească recenzentului cu pricina că n'a depășit-o nimeni în talent scriitoricesc, ci singură s'a întrecut pe sine.

Șarpele, banana și păsărica

Despgrindem dintr'un volum, nou apărut, de poezii:

„E avatarul șarpelui-banană
„Care-o desfaci cu degete crispate
„Și o dăruești pe urmă, albă hrană
„Flămândei porumbițe 'ntunecate".

Fiind oarecum pudici, cerem ertare cititorilor pentru această metaforă străvezie.

Omul cu foarfeca

Năzdrăvăniile divorţului

Patronul, furios. — Ţi-am mai spus de atâteta ori că nu vreau să fiu salutat pe stradă când sunt întovărăşit de o femeie.

Funcţionarul. — Dar...

Patronul. — Nici un dar...

Funcţionarul. — Domnule director...

Patronul. — Destul! D-tale nici prin gând nu-ţi trece câte neplăceri am avut din pricina salutului d-tale.

Funcţionarul. — Mărturisesc că...

Patronul. — Cred şi eu. Purtarea d-tale este aceea a unui inconştient.

Funcţionarul. — Să vă spun drept, nu înţeleg cum...

Patronul. — Hm! Nu înţelegi? Îţi voi spune eu imediat...

Funcţionarul. — Vă rog...

Patronul. — Poftim! Acum mă roagă! Dacă ai avea puţin simţ, ai pricepe fără alte lămuriri. Dar fiindcă ţie atât de mult, îţi voi spune. Eşti urît, domnule! Urît! Respingător de urît! ca o maimuţă! Ce spun eu? Mai rău decât o maimuţă. Când te-a văzut doamna care era cu mine eri, i-a fost atât de frică încât...

Funcţionarul. — Ce a făcut?

Patronul. — A leşinat, domnule, în braţele mele. Din fericire am găsit o farmacie în apropiere... Şi iată cum, datorită d-talle, îmi voi vedea mâine numele în ziare... la „Fapte diverse".

Funcţionarul. — Credeţi, d-le director?

Patronul. — Sigur că cred. Astăzi când ziarele sunt atât de bine informate nu-ţi mai poţi îngădui luxul de a leşina pe stradă. Dar asta nu e nimic... Când şi-a venit în fire din leşin, mi-a dat să înţeleg că nu vrea să mai aibă de face cu mine. Am rugat-o, am implorat-o... Am plâns chiar. Dar nu era nimic de făcut... In cele din urmă i-am oferit un inel cu briliante...

Funcţionarul. — Cred că de data aceasta...

Patronul. — Te înşeli, domnule... Din cauza d-tale am pierdut o femeie frumoasă, superbă, splendidă... Ah! Ce ochi, ce gură, ce sâni!

Funcţionarul. — După cum văd eu aţi ajuns departe...

Patronul. — Cum? Indrăzneşti? E prea mult... Treci imediat pe la cassă... Voi da ordin să ţi se plătească salariul.

Funcţionarul. — ???

Patronul. — Nu vrei să pleci? Foarte bine! Voi pune omul de serviciu să te dea afară! E tot ce mai pot face pentru d-ta *(sună).*

Funcţionarul — Dar... domnule director, doamna care vă însoţea eri seara, era soţia mea... Pe ea am salutat-o!

Omul de serviciu, intrând. — M'aţi chemat, d-le director?

Patronul, arată spre funcţionar. — Incepând de astăzi, te invit să asculţi de ordinile domnului întocmai cum asculţi de ale mele...

Funcţionarul, continuând. — ...soţia mea cu care sunt în divorţ...

Patronul, furios, către omul de serviciu. — Ce mai stai? Dă-l imediat afară! E a zecea oară când îţi spun!!

ECHILIBRISTA

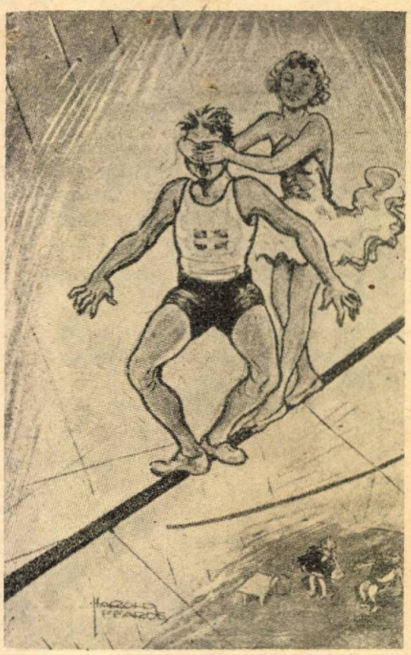

— *Cucu!... Cine-i?*

—Ce egoist! De câte ori găseşte vreun cumpărător, ne spune să plecăm!

COMUNISTA

Ceeace mi-a plăcut mai mult la Nadia era sufletul-ei de slavă. Era frumoasă cu sgârcenie şi spirituală cu ezitare.

Am cunoscut-o într'un cabaret în clipa când terminase un număr de dans rus care avea mare succes.

O revăd coborând de pe scena pe care o ciocănise cu cismuliţele-i roşii. Nadia purta o căciuliţă de astrahan, o bluză roşie brodată cu fire de aur şi exala în juru-i un parfum aţâţător de crep de chine.

Parfumul ei mă vrăjea.

Nadia pretindea că se născuse la Moscova. N'am vroit să dau niciodată crezare gurilor rele cari afirmau că mama Nadiei fusese odinioară servitoare la un muscal de pe strada Chiristigii. Când intram cu prietena mea într'un bar ori restaurant, ea adresa ochiade semnificative chelnerilor şi strângea afectuos mâna casierei.

— Înţelegi, îmi explică ea, asta căreia i-am strâns mâna e o fostă confidentă a ţarinei iar chelnerul e un prinţ scăpătat.

Eram totuşi uneori sceptic.

Nada colecţionase o sumedenie de amintiri cari îi plăcea să mi le nareze.

In unele seri de toamnă, în faţa flăcărilor jucăuşe din cămin, îmi vorbea despre patria ei; de plimbările pe şo-

sele troenite, în troici rapide urmărite de lupi înfometaţi. Această evocare a lupilor mă entuziasma. Apoi îmi descria speluncile infame cu mirosuri de pipe. Săli mohorîte luminate cu gaz, cu tavanul jos şi ferestre mici. Pe sub mesele murdare sforăiau mujici cu răsuflarea împuţită de vutcă şi tutun.

Ei bine, mă veţi crede? Idila asta delicioasă sfârşi rău. M'am dus într'o zi la Nadia acasă, la o oră când nu mă aştepta.

Ea avea în serviciu o fată desghetată.

Fata dându-şi seama că aveam intenţia să pătrund în dormitorul stăpânei ei, manifestă o turburare extremă.

Timp de cinci minute, căută să mă convingă printr'o mulţime de argumente cari n'avură nici o influenţă asupra mea. Brusc, mă îndreptai spre uşă cu gândul neplăcut că Nadia mă înşeală.

Cum eram gata să intru în dormitor, camerista se repezi în faţa mea şi-mi închise calea.

Enervat am apucat-o de umeri împingând-o într'un fotoliu.

După asta, revenii la prima mea hotărîre care era aceea de a intra în dormitorul Nadiei şi a o surprinde în flagrant-delict de cumul libertin.

Dar, înspăimântată, camerista se agăţă de braţul meu, strigându-mi oribilul adevăr :

— Domnule, nu intraţi ! Nu ! Coniţa e în dormitor cu... Trotzky !

— Şi mai pretinzi să „închid ochii"?

Minunea d-lui Primar Donescu

D. primar g-ral Donescu a prelungit „Moşii" până la 20 Iulie (Sf. Ilie). (Unisul).

Pe lângă toate celelalte
Lucrări făcute de Primar,
Prin care ne 'mplini dovada
Că e un mare gospodar,

Chestia cu „Moşii" o consider
Drept un succes gras, strălucit
De alt primar din lumea 'ntreagă
Până acum nedobândit.

Deci astăzi, domnul Al. Donescu
Poate fi mândru, că'n sfârşit
Intregul „Moşi" cu tot alaiul,
Să-l bage 'n Rai a reuşit.

Odat' trecuţi de sfântul Petre,
Portar cu chei şi cu dichis,
Ajuns-au la sfântul Ilie
Locuitor în Paradis.

Unde de-acum, — sunt foarte sigur —
Cu cea mai mare bucurie
Au să deschidă la iuţeală,
In primul rând o ţuicărie!

C. Timidul

— *Ce faci aici sub pânza asta cu găuri?*
— *Fac duș de soare.*

CONSULTAȚIA

Întâmplarea e de dată recentă, începu Barbu. Ne având nimic de făcut la palatul justiției, fumam, după o masă copioasă, lungiți, lenevos, pe un divan, în locuința mea.

Gustam din liniștea minunată a celibatului....

O sonerie țârâi. Nu așteptam pe nimeni. Nicu, servitorul meu, apăru:

— O doamnă dorește să vă vorbească.

— O doamnă!... Numele ei?...

— Nu-l știu, conașule. Mi-a spus așa: „Am întâlnire". Atunci, am introdus-o în salon.

Cu fruntea severă, pumnii strânși, reflectam cu greutate: nu-mi puteam aminti să fi dat întâlnire unei doamne.

Nicu adăogă:

— E brună, tânără, elegantă, frumoasă.

Imi netezii haina și mă îndreptai spre salon.

In adevăr, pe un fotoliu ședea o doamnă, care, la vederea mea, se ridică și zise:

— Bună ziua, doctore.

Un avocat poate fi numit „maestre", dar niciodată „doctore", fie el chiar doctor în drept. Ceiace, de altfel nici nu era cazul cu mine.

Privii la vizitatoare: O! sigur, frumoasă! Ochi mari albaștri, păr negru, buze purpurii și dinți strălucitori.

Foarte surprins, însă și ispitit, zisei vag:

— Dar, doamnă...

— Știu, mă întrerupse ea. Nu-i încă ora consultației. Totuși, fiindcă mă aflu doar în trecere prin Capitală, plec poimâine, mi-am luat libertatea de a spune servitorului d-tale că aveam fixată întâlnirea. Iartă-mă, doctore.

Înțelesei, bruna se înșelase asupra adresei, crezându-se la un medic.

In timpul micului ei discurs o studiasem cu atenție: purta un costum taior bleumarin, de o croială minunată, ce-i reliefa într'un chip ispititor liniile corpului.

Intenția mea nu era să uzurpez un titlu invidiat; nu mă puteam totuși hotărâ să lămuresc imediat pe această adorabilă femeie. Spre a-mi satisface totodată conștiința și dorința, mă mulțumii să surâd, fără a răspunde.

— Cine nu răspunde acceptă... riscă ea, c'un ton de speranță. Doctore, pot trece în cabinetul d-vs?

Fără a-i răspunde nimic, surâzând, îi deschisei ușa. Cabinetele de bancheri, ingineri, literați, rentieri, avocați, medici nu se deosebesc de fel în epoca noastră.

Primii pe brunetă în cabinetul meu fără să mă tem că-mi va spune: „Dar unde mă aflu"?

Ii oferii un fotoliu și-i zisei c'o voce pătrunzătoare:

— Doamnă, vă ascult.

— Doctore, începu ea, renumele d-vs se întinde în toată țara...

Mă înclinai modest. Ea urmă...

— Vindecările d-vs miraculoase sunt cunoscute peste tot. După sfatul bărbatului meu, am venit din Galați spre a vă consulta. Iată: sufăr de multă vreme de palpitații cardiace; dimineața, mai ales, după ce mă ridic din pat. E un fel de crispare ceeace simt aci....

Imi arătă locul. Mă apropiai:

— Aci? repetai, pipăind întâi cu degetul, apoi cu mâna.

— Da, doctore. Desigur că vroiți să mă examinați?

O! cât de la timp spusese ea cuvintele astea! Cu ce ton nevinovat! La naiba cu toate scrupulele!

Răspunsei grăbit:

— Firește, doamnă.

— *Iarăși, un bărbat necunoscut!... Lucio, tu îmi ascunzi ceva!...*

Atunci, ridicând spre mine ochi-i mari, întrebă şovăitoare:

— E necesar să mă desbrac?

Vibrant, strigai:

— Da!

Această grabă păru s'o uimească. Explicai încet:

— E necesar: pentru diagnostic.

In timpul ăsta hotărârea mea era luată: imediat ce va fi goală, voi brusca lucrurile! Odată dellictul consumat, îi voi mărturisi totul.

O văzui ca printr'o ceaţă, scoţându-şi vestmintele.

Mă întrebă:

— Să-mi scot şi cămaşa?

— Natural... Am să vă ajut.

— Grăbit mai eşti, doctore.

Imi lipii buzele de obrazul ei. Murmură palidă:

— O! inima!... Inima mea, doctore!..

. . . . . .

Se făcuse întuneric. Liliana ştia totul. Imi povesti viaţa ei: nu-şi iubea soţul, un omuleţ neînsemnat şi sgârcit, ce de luni de zile îi refuza o rochiţă de mătase, la care râvnea de multă vreme!....

Exclamai:

— Am să-ţi cumpăr eu rochia.

Imi sări de gât:

— Ce drăguţ eşti! O am deja comandată; însă nu ştiam de unde să-mi procur bani. Bărbatul meu n'are să afle nimic.

— Cât costă rochia?

— Trei mii. Imi dai?...

Privii la ea. Se uită la mine cu recunoştinţă. Scosei portmoneul. Imi mulţumi mult, dându-mi întâlnire pentru a doua zi la trei, în halul unui cinematograf.

Aşteptai două ore. Nu veni. Acasă nici o scrisoare. Cum s'o pot regăsi? Nu-i cunoşteam adresa dela Galaţi. De atunci n'am mai văzut-o.

Ori, eri, mă întâlnesc cu Costel. Vorbim ce vorbim. Deodată îmi zice:

— Inchipue-ţi, prietene, am avut o aventură originală..

Era identică cu a mea. Nu voi să creadă. Şi el dăduse femeii două mii de lei, însă pentru o blăniţă; de data asta Liliana era o femeie divorţată, locuind la Ploeşti cu părinţii ei.

Liliana nu era decât o simplă cocotă, care, inventivă, imaginase pe timpurile astea de criză, lovitura cu „consultaţia".

Localizare de **Ionel Trif**

— D-le comisar, individul ăsta mi-a dat un pumn.

— Minte, d-le comisar. Ascultă, măi dacă minţi, îţi dau imediat încă unul.

*

Un doctor ducându-se într'o zi la restaurant şi întrebând pe chelner dacă are hemoroizi, acesta din urmă i-a răspuns: — Nu ştiu. Mă duc să întreb la bucătărie.

— Mie nu mi s'ar fi putut întâmpla aşa ceva niciodată.

— De ce?

— Fiindcă mă uit întotdeauna pe listă.

*

— Bărbatul meu suferă îngrozitor de cap. De ce părere eşti doctore?

— Cred că... nu va fi nevoe să-l amputăm.

*

— Domnule dentist, am o măsea stricată.

— Bine. S'o îmbrăcăm cu aur...

— O, nu!... Nu vreau să atrag atenţia funcţionarilor fiscului asupra mea!

*

— Ştiai că blana pisicei frecată în întuneric produce scântei?

— Nu, dar e bine de ştiut. Tocmai mi-am pierdut piatra dela brichetă..

*

— Sunt sigur că fiul nostru nu se va căsători niciodată. E prea prost...

— Tocmai pentru motivul ăsta se va însura mai repede decât crezi.

*

— Nu eşti decât un cavaler de industrie.

— Ce vrei! Nu poate fi toată lumea cavaler al legiunii de onoare.

*

— Soţia d-tale cântă admirabil!

— Ce spui? Plouă?

— Nu. Spun că soţia d-tale cântă bine...

— Şase ore de lucru pe zi timp de zece ani...

— Hm! Inţeleg acum de ce eşti surd!

IN VACANŢĂ

In vacanţă toată ziua
Stai pe scaun şi compui
Cărţi poştale pe la neamuri
Sau scrisori pe la dudui.

Nu te scoli la şase (invers),
Caşti mai lung decât Azor;
Te întinzi de-atingi tavanul,
Mestecând în gol de zor.

După ce-ai găsit ciorapul
Căutat un sfert de oră,
Incalţi unul, şi ţigara
Intră nepoftită'n horă.

Ca la un moment dilema
Să nu ştii cum s'o desfaci:
Să te speli, să bei cafeaua
Sau întâi să te îmbraci.

Mai că nu le faci nici una
Sau le'ncurci cum nemereşti
Nici nu mai închei pantofii
Pe motiv că... te grăbeşti

Şi eşit în aer proaspăt
Ca un înecat la mal,
Primul lucru: iei un scaun
Şi pui mâna pe jurnal.

In vacanţă faci pasenţe
Şi îţi numeri gologanii,
Le schimbi locul la batiste,
Inventariezi duşmanii.

Treci mereu pe lângă gară
Parcă tot ai da să pleci
Şi din stiva de sifoane
Le alegi pe cele reci.

In vacanţă întrebi soacra
Câţi canini mai are 'n gură;
Iţi mai tai şi tu o unghie,
Iţi mai tai o bătătură.

Pui coarne la vre-un prieten
Sau s'arăţi că eşti creştin
Cel puţin la două zile
Iţi înjuri câte-un vecin.

In vacanţă îţi faci bae,
Tratament pentru mătreaţă;
Iţi iei pulsul, tensiunea
Cercetezi de n'ai albeaţă.

Le pui tocuri noi la ghete
Sau întorci un pantalon,
Şi de joci, ai toată vremea
Să visezi un milion.

In vacanţă faci de toate
Trândăvind din zi în noapte,
Prinzi şi pere mălăeţe
Dacă sunt destul de coapte.

Intr'un „dolce farniente"
Stai cu gândul la simbrie,
Insă cât ţine vacanţa...
Nu dai nici o datorie!

Jorgu

PREFERINŢĂ

— Eu, draga mea, prefer un bătrân care să fie tânăr, decât un tânăr care să fie bătrân!

LA PLAJA

— *Ce poftiţi, domnule?*
Miopul — *Scuzaţi, vă rog. V'am confundat cu cortul meu.*

Tuns din amor

Cam prin dreptul străzii 15 Noembrie, micul telefon interior care îngăduie fiecăruia din noi să convorbească cu sine însuş, începu să funcţioneze :

— Allo ! Priveşte pe partea cealaltă a străzii ! Ea este !

— Crezi ?

— Sunt sigur. Am recunoscut-o după mers.

Intr'adevăr, Ea este. S'o urmărim.

Ea, era o blondă delicioasă pe care o întâlnisem la Movila cu un an înainte şi care plecase fără să-şi lase adresa tocmai în momentul când mă pregăteam să-i declar iubirea mea arzătoare.

Grăbisem pasul şi eram pe punctul de a o ajunge, când frumoasa blondă intră într'un salon de coafură pentru domni şi doamne.

Hotărît să nu pierd o a doua oară ocazia, intrai la rândul meu în frizerie.

Vai. Acest templu al artei capilare era divizat în două compartimente: unul pentru domni şi altul pentru doamne..

Mă aflam despărţit de flirt-ul meu balnear printr'un paravan inviolabil de sticlă mată.

Ce puteam face ? Să aştept ?

Un fotoliu din apropiere îmi acordă o ospitalitate efemeră.

Efemeră, fiindcă nici nu mă instalasem bine şi un tânăr învesmântat în alb veni să mă întrebe surâzând :

— Barba, părul ?

— Barba, am răspuns eu, dar repede.

Tremuram la gândul că femeia gândurilor mele ar fi putut ieşi dintr'un moment într'altul.

Dar teama mea era nejustificată. Când o femeie se află în mâinile coaforului său, chestia nu se sfârşeşte atât de repede.

Intre timp, rasul bărbii mele se desăvârşise, fără ca dulcineea mea să dea vreun semn de viaţă. Trebuia să câştig timp şi mă adresai operatorului :

— Acum fii bun şi dă puţin „contra".

Emulul lui Figaro se execută cât ai clipi din ochi. Şi acum Ea nu-şi făcuse încă apariţia, luai o mare hotărire :

— Rade-mi, te rog şi mustaţa.

Purtam pe vremea aceea o mustaţă mică, gen „perie de dinţi", fără prea mare valoare estetică.

Trebue să recunosc că dispariţia ei nu constituia cine ştie ce mare pierdere. Şi totuşi ţineam la dânca, căci petrecusem momente frumoase impreună.

Din nenorocire, acest sacrificiu nu servi la nimic. Uşa cu geamuri mate se deschise de vreo câteva ori, lăsând să treacă două sau trei persoane fără nici o asemănare cu idolul meu.

— Fii bun şi aranjează-mi puţin părul, am spus artistului capilar, deşi făcusem această operaţie cu o zi înainte.

Aranjatul părului ţinu cam vreun sfert de oră, fără ca să intervină vreo schimbare manifestă a situaţiei. Nu ştiam ce să mai fac.

— Ascultă-mă, m'am răsgândit... aşi vrea să-mi tai părul ceva mai scurt.

— In felul acesta ? întrebă coaforul după alte zece minute de lucru.

Privii cu coada ochiului spre uşa cu geamuri mate, pentru ca să mă asigur că Ea se află încă în sanctuarul femeilor.

—Ceva mai scurt, dacă se poate.

De data aceasta, modernul Figaro nu mai stătu pe gânduri. Luă maşina No. 36, cu care se tund militarii pedepsiţi cu închisoarea şi despădurirea începu.

Acum nu mai aveam nici un pretext valabil pentru a putea ocupa postul de observaţie. Ora retragerii sunase pentru mine.

In cele din urmă însă îmi veni o idee :

Şi manicureza îşi făcu apariţia la un semn al patronului. Nu rămânea nici o îndoială. Era mica blondă pe care o urmărisem în stradă. Văzută de aproape însă, nu mai avea nimic comun cu flirt-ul meu vilegiaturistic.

Mă înşelasem.

Dar, după matură gândire, nu mă putui opri să nu binecuvântez această eroare, căci cu înfăţişarea pe care o aveam acum, n'aşi fi îndrăznit pentru nimic în lume să-i vorbesc.

PLAJELE DE ALTĂ DATĂ

Biblioteca Universității Iași

In apă, cu eleganţa unor dansatori de menuet...

Instantanee

CU TRENUL

Plec spre gara de Nord. Mă veţi întreba poate dece spre Nord? Simplu ca „bonjour"! Dintre toate călătoriile, cele mai interesante sunt în această direcţie. Amundsen, Nansen, etc., sunt exemple destul de vorbitoare. (Proprio zis nu prea, fiindcă au murit).

Pantofii îmi lucesc lună fiindcă sunt noui şi... uzi. Plouă cu găleata. Iau un taxi, cu cel mai modern aparat de taxat, adică defect. In faţa gării, frânele scârţie jalnic şi cobor. Taxa 32 lei şi fiindcă şofeurul „regretă cu plăcere" dar n'are mărunţiş, îi rămân cei doui poli. O armată de hamali albaştri mă întâmpină la scară. Refuz cu încăpăţinare serviciile lor şi, pe când înaintez către peron, simt cum mă înţeapă ceva în spate. Dar fiindcă înţepăturile persistă, mă văd de-odată în faţa unei probleme foarte... problematice!

Să alerg după şofeur ca să restitui cinstit pe autorii înţepăturilor, sau să-i car după mine cu trenul! Şi cum „Cefere-ul" este foarte dificil înceeace priveşte transportul animalelor în vagoanele de călători, problema devine dilemă. Prima ipoteză neavând nici o şansă de reuşită, mă consolez cu cea de-a doua gândindu-mă că dacă cu toată asprimea lor, organele ceferiste au îngăduit totuşi accesul în vagoanele de călători multor animale mari, pe simpla consideraţie că sunt... încălţate, apoi cu atât mai mult vor trece cu vederea pe aceste — mai mult sau mai puţin — microscopice insecte. (Cred că aţi înţeles de ce insecte e vorba!)

Astfel consolat, mă îndrept spre ghişeul de bilete scărpinându-mă de trei ori după fiecare pas.

Vrând să trec înaintea lungului şir ce aştepta, sunt oprit din elanul cu care pornisem la asalt de glasul ca de buhai al unui domn care sbiară:

— „Stai şefule, nu te 'mpinge aşa ca un bou. Nu vezi că mai sânt ş'alţii p'aici?"

Tristă evocare a celor şapte ani de acasă!

Văzând că cel ce-mi adresase aceste binevoitoare cuvinte este destul de... mare. l-am lăsat să se bălăcească mai departe în gloria la care ţinea aşa de mult şi m'am întors să fac „coadă". Cu acest prilej reflectam că e foarte oropsit acest organ (coada adică) la acele animale care îl posedă întrucât, pe lângă faptul că rămâne în urmă, apoi toate răutăţile la care e cineva expus în viaţă, tot coada le suportă. Oare nu zicem:

— „Nu admit să fiu călcat pe coadă", sau:

— „Numai să mă calce pe coadă şi o să vadă cu cine are de-aface!"

In toate cazurile însă, coada este cea care îndură.

Sunt trezit din această reflexie anatomico-filozofică de casier. Ii Intind carnetul şi banii. Mă uit la ceas. Mai sunt 20 minute până la plecare. Iau biletul şi mă îndrept spre tren. Odată în compartiment, observ însă că am uitat acasă o servietă neapărat trebuincioasă. Rog un domn să-mi ţină locul şi nemeresc din fugă în tramwaiul 24.

— „Taxa vă rog!"
— „Un bilet de patru lei".
— „Până unde?"
— „Până la Mihai-Vodă".
— „Păi ăsta nu merge p'acolo!"
— „Cum nu merge?"
— „Da, ăsta merge la gara de Est".
— „Ce gara de Est, domnule? Nu e ăsta 12?"
— „Nu. Asta e 24".
— „ Pfiu, la dracu!"

Şi pe când taxatorul mă priveşte aiurit, sar jos. O maşină trece pe lângă mine gata să mă ia pe aripă. Dar speriată de modul neobişnuit în care aterizez, virează la dreapta, mulţumindu-se să mă stropească de sus până jos.

Ajung însfârşit acasă şi cu o viteză de vre-o patruzeci pe oră o şi şterg, înhăţând de pe o canapea servieta cu pricina. Fug din nou după tramwai şi ajung la gară cu 5 minute înainte de plecare.

Mă urc în vagon şi mulţumind Domnului care îmi păstrase locul, mă pregătesc să mă cuibăresc, obosit după turul de forţă făcut.

Deodată aud sgomot pe peron. Sar la geam şi cu toate că mă lovesc de pervaz de văd stele verzi, pot să disting nişte lătrături. La început bănuesc că e mesagiul câinilor din Giurgiu, dar în cele din urmă reuşesc să observ cum o biată ordonanţă, însoţită de câţiva hamali, se căsneşte să prindă o căţeluşe „pekinoise" a unei soţii de ofiţer. Doamna se agită în vagon adresând tot felul de invective bietului soldat care e..... boboc, scuză ce nu pare destul de puternică pentru a-l scăpa de corecţie. In sfârşit căţeaua este prinsă şi închisă în... toaleta vagonului! E şi explicabil după o cursă atât de îndrăcită!

Insă buclucaşul boboc a făcut alta. Pe când şeful trenului strigă invariabil:

— „Poftiţi în vagoane!"

soldatul care vrea să se urce, este făcut *„Knock-out"* de un sergent pe care îl călcase pe bătături. Tocmai mă

— Doctore, îţi prezint pe soţia mea.
— Perfect!... vom vedea imediat ce are! Dezbrăcaţi-vă, doamnă!...

ACADEMIE BALNEARĂ

Prima zi *a doua* *a treia* *a patra* *şi a cincea zi*

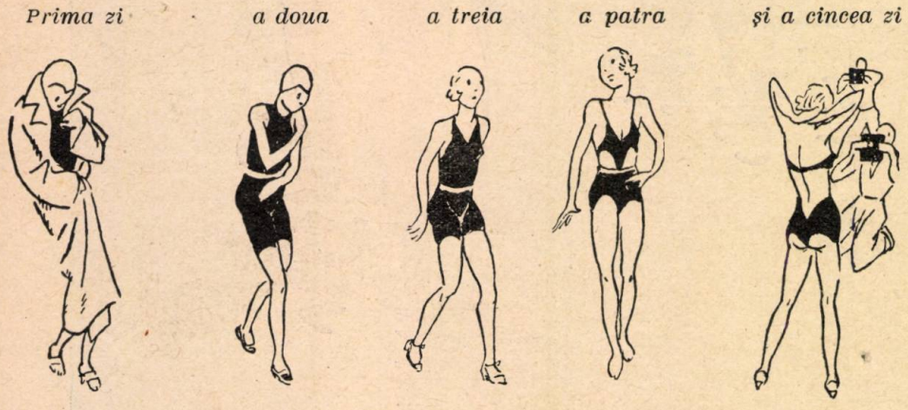

ADAPTARE SAU TIMIDITATEA INVINSA

PREPARATIVE DE VILEGIATURA

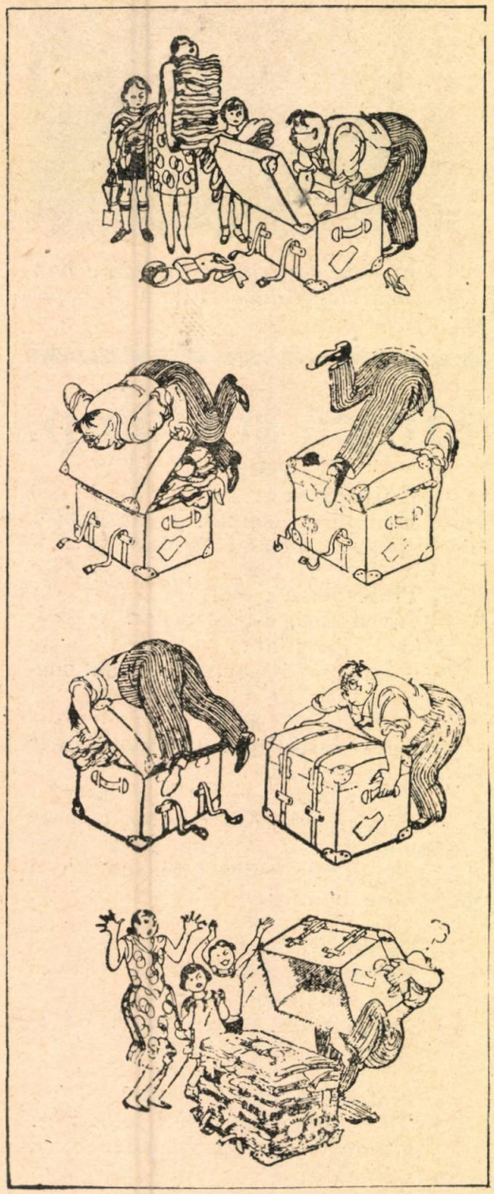

pregăteam să-i recomand sergentului „Saltratul Rodell", când doamna strigă biettului boboc cu voce stridentă, pe când trenul pleacă:

—„Matei, coşul măăă, coşul...!"

Ordonanţa, zăpăcită, căutând coşul şi uitându-se să vadă dacă nu s'a crăpat pământul în locul unde a căzut, este luată pe sus de un camarad mai binevoitor şi instalată în vagon. Doamna respiră ceva mai uşurată.

Mă întorc în compartiment şi în chelălăitul duios (!) al cătelei izolate în toaletă şi ritmicul sgomot al roţilor, caut să aţipesc. Convorbirea prea interesantă dintre călătorii din colţul opus mie nu-mi dă însă pâs. Doamna din faţa mea este rudă destul de apropiată cu „Miss România 193..."

După câteva cuvinte privitoare la arborele genealogic, încep aprecierile asupra fericitei alese. Desigur că ele sunt diferite: un domn care n'a văzut-o decât în poză, declară scurt că „e teribil de admirabilă". O doamnă care n'a văzut-o de loc spune:

— „Are o siluetă splendidă!"

Iar ruda adaogă modestă:

— „Nu e propriu zis frumoasă, dar are „*sex-appeal*".

Ascultându-le desbaterile privitoare la fizicul şi psihicul domnişoarei România, îmi vine deodată în gând, ca un ecou, strigătul vânzătorilor ambulanţi de pe strada Carol.

— „Miss România, Miss Europa, nu coclește, nu rugineşte, numai cu 2 lei!"

Cred că aţi înţeles că „Miss"-ele atât de eftin vândute nu erau decât nişte portrete de tinichea ale respectivelor!...

Convorbirea a alunecat asupra altor „Miss"-e străine:

— „Nepoată-mea era foarte bună prietenă cu Miss Turcia", spune ruda, lămurindu-mă astfel şi asupra gradului de rudenie.

Privesc pe geam. Prin faţa ochilor trec în goană de iluzii ogoare împestriţate de verde şi negru. Concertul de cameră — mai bine zis de vagon — al cătelei a încetat deocamdată. Şi reuşesc să aţipesc, pe când în depărtare defilează dealurile viorii, tot mai şterse... tot mai vagi...

*

— „Cine mai rămâne la Titu?"

Controlorul. Mă trezesc brusc. Dar când încerc să mă ridic, o dificultate se iveşte la... picioare. Un domn bortos, picat ca din senin pe locul din faţă, doarme torcând — industria română se manifestă în toate împrejurările „e sublimă putem zice..." Membrele inferioare îi sunt întinse în aşa mod încât au prins pe ale mele ca 'ntr'un cleşte.

— „Pardon!" încerc eu, observând că „industriaşul" e semit, după mirosul vegetal pe care-l răspândeşte. Sunt sigur acum că nu aduc nici un prejudiciu industriei române şi de aceea a doua tentativă sună mai îndrăzneţ:

— „Domnule vă rog, îmi daţi voe?

„Industriaşul" se trezeşte în sfârşit şi cu un glas răguşit, gras, zice:

— „Puftim!"

Şi trage piciorul stâng. Reuşesc să mă strecor pe culoar şi respir, odată la fereastră, aerul curat de afară. Mă simt renăscut. Cobor în gară şi intru în restaurant.

— „Dă-mi, te rog, o plăcintă cu carne. Dar e caldă?"

— „Vai de mine, se poate? Poftiţi vă rog!"

Plătesc şi ajuns pe peron muşc din bucata triunghiulară de foi... Nu ştiu: fierbinţeala ori iuţeala din plăcintă, mă fac să mă gândesc deodată la sosul pe care a fost nevoit să-l mănânce Edgar Quinet la un han din Grenada şi din cauza căruia i-au trebuit opt zile ca să-şi restabilească gura de groaznica usturime ce îndurase. Quinet bănuia că sosul a fost făcut cu apă tare. (acid azotic). Eu nu îndrăznesc să fac această supoziţie dar după multe interjecţii onomatopeice şi câteva cuvinte binevoitoare la adresa restauratorului, arunc cu un gest tea-

FARUL

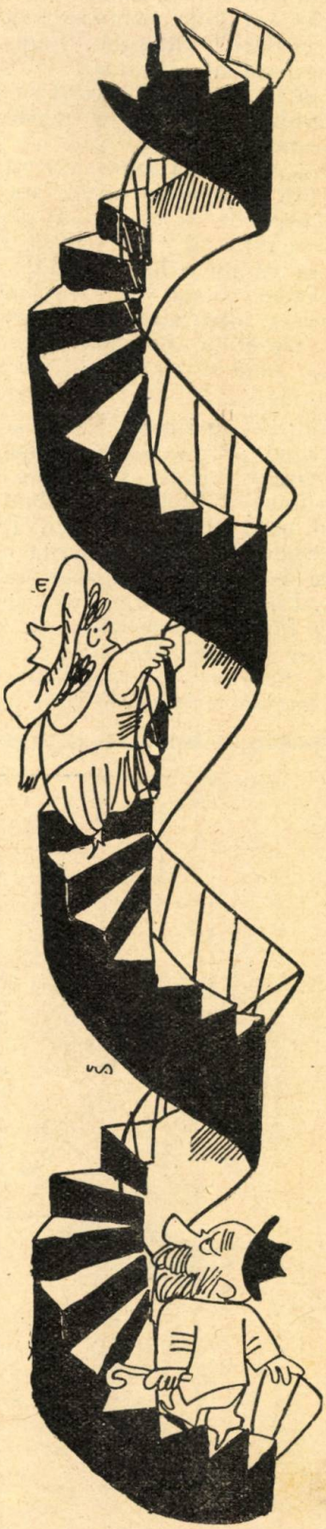

El. — *Şi când te gândeşti că nu vor să meargă niciodată Vasileştii, pentrucă nu au ascensor!...*

tral respectabilla bucată în... într'un loc foarte sigur.

Caut să mă reabilitez bând o limonată. Mai spânzur încă cinci lei pe un corn şi mă urc în vagon. Trecând pe lângă toaletă aud pe simpatica „pekinoise" — şi regret că nu i-am dat ei plăcinta. Îşi mai dregea puţin glăsciorul !...

„Industriaşul" vegetarian doarme încă, iar cei din compartiment îi aruncă priviri conţinute. Faţă de această atmosferă încărcată — şi la propriu şi la figurat — renunţ să mai stau înăuntru şi rămân pe culoar tot restul drumului.

Aşi vrea să trec la geam, dar un individ lat în spate e massat în faţa lui. Îi înfig privirile în ceafă, cu gândul ca prin sugestie să-l îndepărtez. Probabil însă că nu e bun „mediu", întrucât rămâne impasibil. De-odată, o svâcnitură şi insul nostru se îndreaptă spre... reşedinţa „pekinois"-ei.

— „Na, gândesc eu, unde dai şi.... unde crapă ! !".

Mă grăbesc să-i ocup locul la fereastră şi-mi propun să nu-l mai cedez în ruptul capului. Din mers, zăres în stânga o biserică pierdută în frunzişul unui crâng de fragi. Trece prin faţa-mi, fuge spre dreapta şi se pierde în depărtarea ce se măreşte din ce în ce. Firele telegrafice urcă şi coboară în faţa ochilor, tăind în fâşii zarea ce se întunecă din ce în ce.

Fiecare gară are caracteristica ei. Una o maşină stricată de linie îngustă, ornament în mijlocul unei pajişti naturale. Alta un chioşc cu ziare, pe care pot deslusi un afiş ce anunţă „România a declarat războiu Austro-Ungariei". La Pietroaia multe cireşi pietroase. Şi bănuesc că ne apropiem de Goleşti, văzând în curtea unui canton câţiva copii.... goi puşcă !.

Domnul spătos revine mai uşor şi mai suplu. Îi cedez locul, însă numai fiindcă mă apropii de destinaţie.

Ajungem la podul de peste Argeş. Grinzile se perindă în valuri metalice. Trecem glonţ pe lângă santitnela înţepenită cu mâna pe puşcă în faţa chioşcului de gardă. Defilăm apoi prin faţa depoului plin de vagoane şi locomotive stricate, fără speranţă de întrebuinţare, ca unii pensionari fără nădejde de a primi pensia.

Peronul gării e gătit cu ghivece de filori ce atârnă în volute, amintind „creamwurst"-ii dela Rochus.

Hamali, gălăgie, înghesuială, iată caractere comune tuturor gărilor. În dosul gării, strămoşeştile birji stau asezate în şir, ca nişte veterani la zece Mai. Iau una cu roatele cele mai puţin stricate.

E noapte şi răcoare. Felinarele luminează bolnăvicios, iar trăsura schioapătă cadenţat, pe când vizitiul picotează pe capră.

— „Ia-o la dreapta, birjar !".

Insfârşit, am ajuns. Unde? La destinaţie.

R. Panaitescu-Pyer

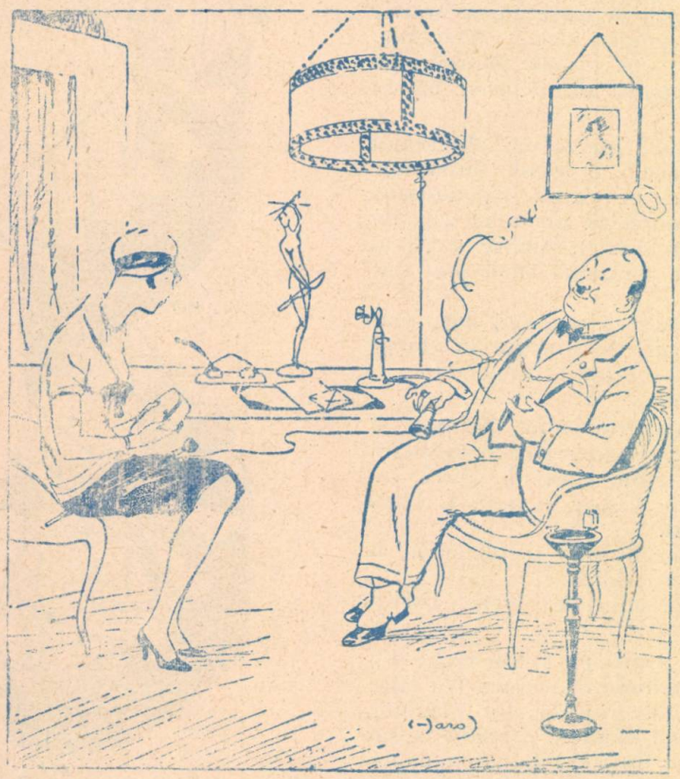

— *De ce ai părăsit serviciul pe care l'ai avut până acum?*
— *Nevasta directorului spunea că i-am sedus bărbatul.*
— *Vine, te angajez!*

— *Vroiam să-ţi vând un câine bun, de pază, dar constat că nu ai nevoe de aşa ceva.*

Mitică şi Comp.

— Eşti ocupat ?
— Extrem de ocupat. Toate nopţile mi le petrec aducând lucrările la zi.

*

— Profesiunea d-tale ?
— Inventator, d-le comisar.
— Ce ai inventat ?
— Nimic până acum. Dar caut mereu.

*

— I-am oferit soţiei mele două inele de aur cu diamante.
— Eşti nebun? Vrei să te ruinezi?
— Dimpotrivă. Am realizat o mare economie. De când i-am făcut acest dar a renunţat pentru totdeauna de a mai purta mănuşi.

*

— Ce doriţi, d-vs ?
— Aşi vrea să fiu decorat...
— Cari sunt titlurile dvs ?
— Sunt cititor. Citesc pe d. Răcăciuni. Răbdare excepţională...

*

— Profesorul tău îmi scrie că nu poate face nimic din tine.
— Păi, nu ţi-am spus eu mămico, că e un incapabil ?

*

— Ce tablou mă sfătueşti să cumpăr pentru un cadou de nuntă ?
— Există unul foarte potrivit, opera lui Mâsgălescu.
— Cum e întitulat ?
— Inainte de furtună...

*

— Ce cauţi d-le aici lângă felinar ?
— Am pierdut o sută de lei, d-le sergent.
— Şi nu o găseşti ?
— Nu.
— Eşti sigur că ai pierdut-o aici ?
— A, nu ! Am pierdut-o de fapt puţin mai departe... Cam pe lângă coltul străzii.
— Atunci de ce o cauţi aici ?
— Pentrucă aici lângă felinar e mai multă lumină.

*

— Astăzi servitoarea a mai spart încă o farfurie din vechiul nostru serviciu de compot.
— Numai una ? Atunci e în progres !...
— Nu, căci era ultima...

COCKTAIL

— Chelner! Ai de gând să mă faci să aştept până voi muri de foame?

— Nu, conaşule. La ora 1 se închide restaurantul.

*

— Ce extraordinară asemănare între gemenii d-tale. Îi poţi deosebi uşor? Care-i Niki şi care-i Titi?

— Pe Titi îl recunosc imediat. Cu celalt e mai greu...

*

— Mariţo, i-ai dus cafeaua d-lui profesor?

— Nu mai mi-aduc aminte, coniţă.

— De ce nu-l întrebi pe dânsul?

— L'am întrebat, dar a uitat şi el!

*

— Expoziţia asta nu-mi place de loc. Ce reprezintă de pildă tabloul de colo?

— In catalog e notat: Peisagiu cubist.

— Urîtă ţară trebue să fie şi Cuba asta!

*

Ea. — Iţi mai aduci aminte? Era într'o seară ca asta... Am stat aproape un ceas fără să scoatem un singur cuvânt.

El. — Imi aduc aminte. Pot spune că a fost cea mai frumoasă oră din viaţa mea!...

— *Ţii cu tot dinadinsul să mă dezbrac?*

— *Da... înţelegi, pentru atmosferă!...*

— Nu e momentul să ceri acum mâna mea tatălui meu.

— De ce?

— Fiindcă a primit chiar acum nota croitoresei mele şi e foarte prost dispus...

—Cred dimpotrivă că acum e momentul să-mi fac cererea. Va fi încântat să scape de tine.

*

—Domnule perceptor, am fost impus prea mult...

— Aşteptam dela patriotismul d-tale să vii să-mi ceri să-ţi majorez impozitul. D-ta ca om politic cunoşti mai bine ca ori care altul marile nevoi ale ţării.

*

— Vii diseară la teatru?

— Nu. Am fost aseară la căderea piesei şi n'aşi vrea să asist şi la înmormântarea ei. Eu nu conduc niciodată morţii până la cimitir...

*

— Tăticule, am învăţat astăzi la şcoală porunca a opta, dar am uita-to... Nu vrei să mi-o aminteşti tu?

— N'am timp. Du-te la mă-ta că ea se pricepe în astfel de chestii.

*

— Povesteşti pretutindeni că ai câştigat cincizeci de mii de lei la Sinaia. E adevărat?

— Foarte adevărat. Trebue să fac însă unele modificări. De exemplu: n'am jucat la Sinaia ci aici în Bucureşti; n'a fost vorba de cincizeci de mii ci de cincizeci şi — al treilea — nu i-am câştgat, ci pierdut!

*

— Ce înseamnează a fi sincer?

— Să vorbeşti altora aşa cum n'ai vrea să ţi se vorbească ţie.

*

— D-ta eşti patronul acestui restaurant?

— Da, domnule.

— Sărută-mă!...

— Cum?

— Sărută-mă!...

— Dar...

— Nici un dar — Sărută-mă!

— De ce?

— Fiindcă n'ai să mă mai vezi niciodată!

*

— Sunt disperată! Azorică al meu s'a pierdut!

— De ce nu dai un anunţ la Mica publicitate?

— La ce bun! Azorică nu ştie să citească!

*

— De ce nu vorbiţi cu X?

— Să vezi: când nu e de aceeaşi părere cu mine mă mâhneşte... pentru el, iar când e de aceeaş părere cu mine, mă nelinişteste... pentru mine.

*

— Cu viaţa pe care o duci, nu vei îmbătrâni niciodată.

— Tocmai, doctore. Vreau să rămân tânăr.

Sunt oameni pe cari îi reconduci pentru ca să fii sigur că pleacă.

*

Un orator care îşi pierde firul discursului, riscă să pronunţe cuvinte descusute.

*

Sufletul are culoarea obrazului.

*

Sunt camere în cari te simţi mai rău decât în celelalte.

*

Dumnezeu a făcut apa iar omul a făcut vinul.

*

Dacă Dumnezeu n'ar fi creiat femeia, n'ar fi creiat nici florile.

*

Oricine are dreptul de a-şi face datoria.

*

Pământul este pentru soare ceeace omul este pentru înger.

*

Diamantele fără o femeie frumoasă nu sunt decât pietricele.

IN RAIU

Femeia geloasă. — *Aşa!... Şi acum sper că ai să te astâmperi!...*

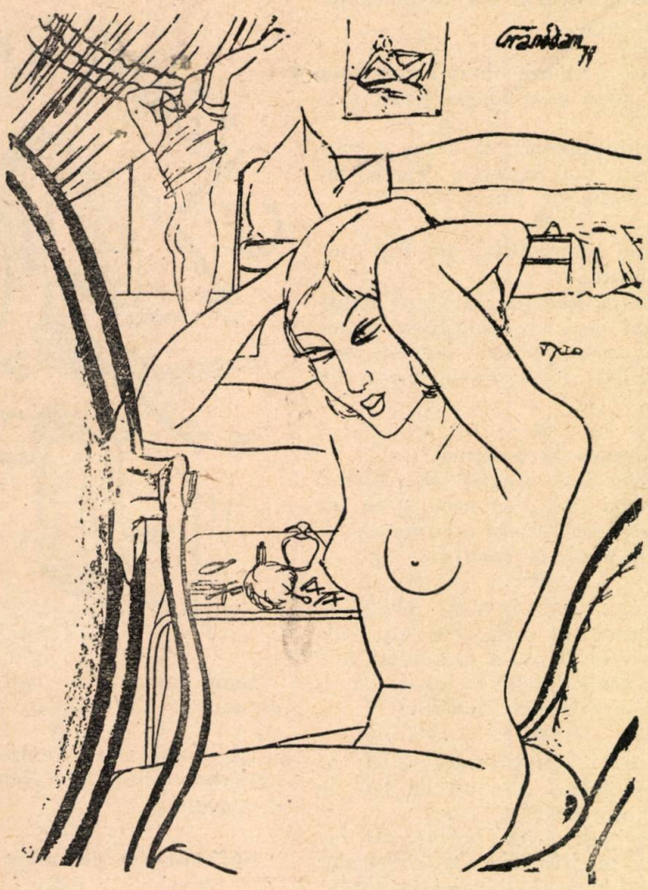

— *Bărbatul meu mi-a spus că va ucide pe oricine s'ar apropia de mine.*
— *Cu coarnele?*

DISCURSUL

— Da, draga mea Lulu, iată-mă din nou şomeră... şi încă ce şomeră !... Aşa cum mă vezi, cu mutra mea comună, rochia de acum doi ani şi bani de mâncare doar pentru cincisprezece zile, sunt grăuntele de nisip, imponderabilul care aproape a schimbat faţa lumei. Iţi pot spune că de eri noapte, numele meu a intrat în Istorie, deşi am fost dată pe uşe afară.

Până acum, ca stenodactilografă, n'am cunoscut de cât acest din urmă accident.

Intre noi fie vorba, stenodactilografia-i o meserie păcătoasă. In stenografie pierzi orice obişnuinţă de a scrie frumos; îţi toceşti vârful degetelor...

La unii patroni trebue să cunoşti ortografia fiindcă ei n'o ştiu, la alţii să oferi graţii, dacă vrei să te ţină în serviciu.

La penultimul meu stăpân, era şi mai rău. Inchipue-ţi că acel bătrân desgustător avea o corespondenţă atât de confidenţială că după ce-mi dicta anumite scrisori, mă înăbuşea cu sărutări spre a fi sigur de discreţia mea !...

După câtva timp n'am mai vrut să stau în serviciu, şi atunci m'a recomandat prietenului său Victor Pilingescu, subsecretar de stat la Ţinuta morală.

Pilingescu era un tip înalt şi gras, cu o mutră de dictator blajin. Mă instală imediat cu maşina de scris într'un colţ al biroului său.

— „Dudue, mi-a zis el în prima zi, ţin să te previu odată pentru totdeauna. Aci, odată cu înregistrarea grafică, d-ta trebue să fii şi un fel de microfon, adică nu numai că e necesar să scrii exact ce-ţi dictez, dar va trebui să notezi toate solilocurile, exclamaţiile şi orice zgomote pe care le scot în cursul dictării mele. Aceste sgomote parazite, care pot părea neglijabile unui spirit superficial ca d-ta, pot, contrariul, la altitudinea intelectuală în care mă aflu, constitui tot atâtea pietre unghiulare de primă importanţă. In plus, voi controla orice text înainte de redactarea definitivă"

Eu, ştii bine, nu prea sunt tare de urechi, apoi, nu era cine ştie ce greutate să intercaleze într'o circulară un hapciu când Pilinescu strănuta ori alte fraze fără rost atunci când era nervos.

Totul mergea în chip minunat, când, hop, eri seară dezastrul... Puteau fi orele şase şi Pilingescu îmi dictase o bună parte dintr'un discurs ce trebuia să-l ţină în şedinţa de noapte a Camerei, când uşa biroului se deschise şi în pragul ei apăru o femeie blondă, învesmântată numai în mătase.

— „Puiule, zise ea sărind pe genuchii lui Pilingescu, babalâcul meu vrea să plecăm în noaptea asta la Buşteni; atunci, dragul meu, am venit să-ţi spun în grabă adio!...

Pilingescu nu părea încântat de vizită; totuşi sărută pe blondă şi trecură în biroul de alături.

— „Voi continua să-ţi dictez, dudue, îmi strigă el, las uşa deschisă".

Şi iată sfârşitul discursului astfel cum mi-a fost dictat, îl ştiu pe dinafară, căci un asemenea lucru nu se poate uita.

— „.... şi nu vă pot îndeajuns repeta, domnilor deputaţi, că, monarhic şi constituţionalicește vorbind, atacurile unui anumit grup turbulent al opoziţiei mă lasă rece. Uite, Lucia poartă acum combinezoane negre. In clipa când deasupra Europei se adună nori

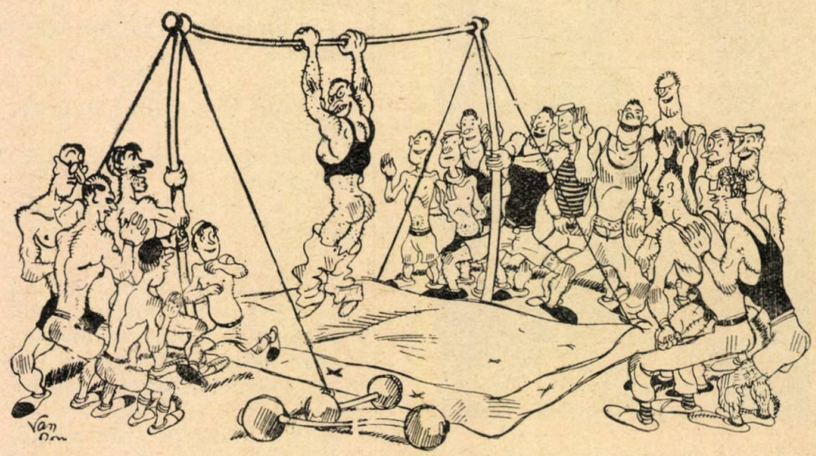

Maestrul de gimnastică a vrut să execute „roata în coate" la bară fixă şi elevii au văzut... roata 'n coate... goale.

amenințători, noi suntem mândri de a putea afirma că nu lipsește nici un nasture la haina morală a țărei, o! de ce nu cunosc mizerabilul care a inventat copcile la sutienuri... Acelora care sunt curioși să știe dacă am exercitat vreo presiune asupra colegului dela Educația Fizică privitor la modificarea anumitelor mișcări de mlădiere în vigoare în cazărmi, școli și centre de cultură fizică... le răspund cu îndrăsneală da!... da, Lucio, însă nu ești obligată să faci mofturi, am suprimat inflația bustului înainte, fiind convins că un popor, liber, puternic și pacific se poate lipsi de, o! Lucio, ce obicei prost să gândiți, lucrul ăsta.

Imi iau toată răspunderea, domnilor deputați, și voi veghia ca ținuta morală a țărei să nu sufere!... Ei, Lucio, puțină inițiativă, la naiba! Domnilor, aștept votul d-voastră cu demnitate, calm și încredere.

— „Domnișoară, îmi strigă Pilinescu, am terminat, e prea târziu să recitesc discursul, bate-l așa cum este în optsprezece exemplare și trimite-l de urgență ziarelor a căror listă o ai".

Natural, am executat totul... La miezul nopței, Pilinescu nu apăruse încă la Cameră, dar discursul pe care trebuia să-l pronunțe apăruse deja în prima pagină a ediților speciale...

Douăzeci de minute mai târziu, guvernul cădea.

Mă întreb, dragă Lulu, ce s'ar fi întâmplat dacă stenografiam și reflexiile blondei!...

IN VACANȚA

Pe câmpii, pomii înfipți drept în mijlocul umbrei lor rotunde, seamănă unor mese cu umbrele. Dar nici un chelner nu se repede să servească: căci singurii clienți sunt vacile.

*

Melcul trebue să aibă mare curaj, să-și târască casa pe asemenea călduri caniculare... In timp ce noi ne plângem ducând pe umeri doar o simplă haină ușoară.

*

Gazda, un țăran, ne-a dus să-i vizităm grădina, fără însă să ne ofere flori ori fructe...

Dar, atunci când noi arătăm biblioteca noastră unui prieten, îi oferim oare vreun volum să ducă acasă?

*

La cafeneaua de aci, jocul de biliard e gratuit. Atunci, din când în când, spre a plăti totuși ceva, jucătorii fac câte o ruptură in postav.

I. Firt

CONFUZIE

Mă plimbam pe Bulevard... După ce mai intrai de câteva ori prin hall pela Trianon, ca să trag două-trei fumuri în oglindă dintr'o „Națională... fără carton", ieșii afară. Pe stradă lume și iar lume! Era ora 6, oră când stomacul meu obicinuește să-mi facă câte o declarație de amor în schimbul unei bucăți de pâine, prevăzută cu un mic adaus... la Herdan! Și ca să nu-l refuz, nu numai că i-am satisfăcut dorința, dar pe urmă l-am invitat să ia, în trecere, și un păhărel-două cu vin, la o masă afară, pe Brezoianu...

...Și în seara aceia, când abuzând prea mult de bunăvoința stomacului, mă grăbeam să iau cât mai repede tramvaiul 14 și mă căsneam să merg drept, ca toți oamenii, hop! că văd pe unul înaintea mea, la braț cu o dudue nostimă. Nici una nici două, mă reped la tip și-l întreb scurt:

— Unde te duci la ora asta?

Omul foarte surprins, atât apucă să-mi răspundă!

— De unde mă cunoști d-ta?

Mai aiurit de cât el, eu, abia ținându-mă, îngânai politicos:

— Scuzați vă rog! credeam că sunt eu... cu hainele celelalte!

Ghiță Pisălog

— Anul acesta nu m'ai felicitat cu prilejul zilei mele de naștere.

— La ce bun să-ți mai amintesc că ai îmbătrânit cu un an?

*

— Dacă e vorba de ales între iarnă și vară, eu prefer pe cea dintâi.

— Și eu... dar cu condiția s'o petrec la Nisa sau la Cairo.

*

— Pe pământ, fiecare din noi își poartă crucea...

— Da, cu deosebirea că unii o poartă la butonieră.

*

— Câți ani ai fetițo?

— Nu mai știu... Când m'am născut, mămica avea 30 de ani și acum are douăzeci și opt.

*

— Soția mea are o memorie extrem de defectuoasă..

— Uită tot?

— Nu. Nu uită minic.

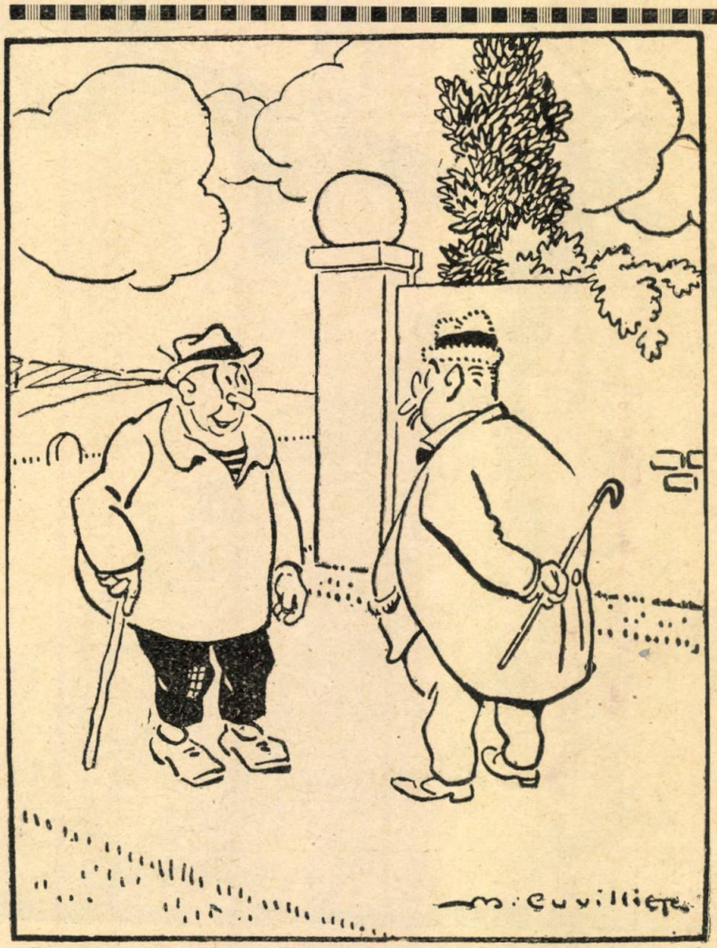

— *Pământurile sunt necultivate. Nu exploatați nimic pe aici?*
— *Ba da, pe vilegiaturiști!...*

CĂLĂUZA. — Aşa e obiceiul! De câte ori ajung in locul ăsta, pe toate cucoanele le apucă o poftă nebună să mă sărute.

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI

Taxa poştală plătită in numerar, conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.

Biblioteca Universităţii Iaşi

Joi 18 Julie 1935 Nr. 29.

VESELIA

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII

18 IULIE

Partide noi

Credeam că fuzionarea celor două partide naţionale, al d-lui Goga şi al d-lui A. C. Cuza, va însemna un început de clarificare al haosului din viaţa noastră politică.

Speram, cu alte cuvinte, că lichidarea micilor coterii turbulente şi neputincioase, va avea drept rezultat o strângere a rândurilor în jurul aceluiaş stindard, o cooperare de forţe în slujba aceluiaş ideal.

Dar me înşelam.

Locul partidelor fuzionate îl iau repede altele noui înfiinţate şi starea de lucruri actuală se permanentizează.

De exemplu :

S'a înfiinţat un nou partid politic care nu e nici liberal, nici ţărănist, nici democrat, nici naţional şi care se intitulează *„Totul pentru Ţară"*.

Vedeţi ce frumos sună : *Totul pentru Ţară!*

Decât, ierte-ni-se o mică întrebare.

Despre care „tot" să fie vorba?

Numai de n'ar fi „toate" pacostele de până acum.

Fiindcă asta n'ar schimba nimic din actuala orânduială.

Programul Teatrului Naţional

Un confrate se întreabă :

„Ce se aude cu programul Teatrului Naţional pentru stagiunea ce se va deschide la toamnă? Care e numele pieselor româneşti puse în repetiţie?".

E drept că nu „se aude" nimic despre numele pieselor din repertoriul viitoarei stagiuni.

Dar putem numi cu certitudine pe toţi autorii cari vor fi reprezintaţi la toamnă :

Adică : d. Victor Eftimiu, d. Paul Prodan, d. Sorbul, poate d. Mircea Rădulescu şi sigur d. Nicolae Iorga. Ca întotdeauna.

Alături de morală

Dela d. Maniu citim :

„Vrem să fim alături de morala creştină".

Nici că se putea rezuma mai bine şi în mai puţine cuvinte programul partidului d-lor Bolă şi Aurel Dobrescu.

Mai mult pe brânci

Cu prilejul întrunirei din Constanţa a partidului Georgist, d. Gh. Brătianu a declarat intre altele :

„Rostul nostru este să apărăm ţara şi monarhia. Pentru a le apăra, frontul constituţional e în picioare".

D. George Brătianu ţine deci să ne informeze că fructul mariajului d-sale politic cu d. general Averescu despre care se ştia până acum că merge pe brânci, a ajuns la perioada mersului pe picioare.

Să dea D-zeu!

Cu mănuşi

Citim la bătăioasa rubrică literară a unui ziar de dimineaţă :

„Rugăm pe această cale pe directorii revistei... (Urmează numele unei publicaţii literare) să ne trimeată un exemplar din numărul recent spre recenzare.

Suntem altminteri în delicata situaţie de a-l cumpăra dela chioşc, răpind astfel unui laic plăcerea lecturii".

Ceeace în neaoşă limbă românească se poate traduce :

„Rugăm să ne trimiteţi un număr etc., etc., pentru ca să nu răpim comercianţilor alimentari plăcerea de a-şi înveli marfa într'un ambalaj de elită".

Plugul cu trei roate

Desprindem din cuvântarea dela Cluj a d-lui Ion Mihalache :

„Plugul statului ţărănesc ară pe două roate...".

Ceeace între noi fie vorba nu e deloc măgulitor pentru d. dr. Lupu care se vede astfel redus la rolul de a treia roată la plug, ca să nu zicem a cincea dela căruţă.

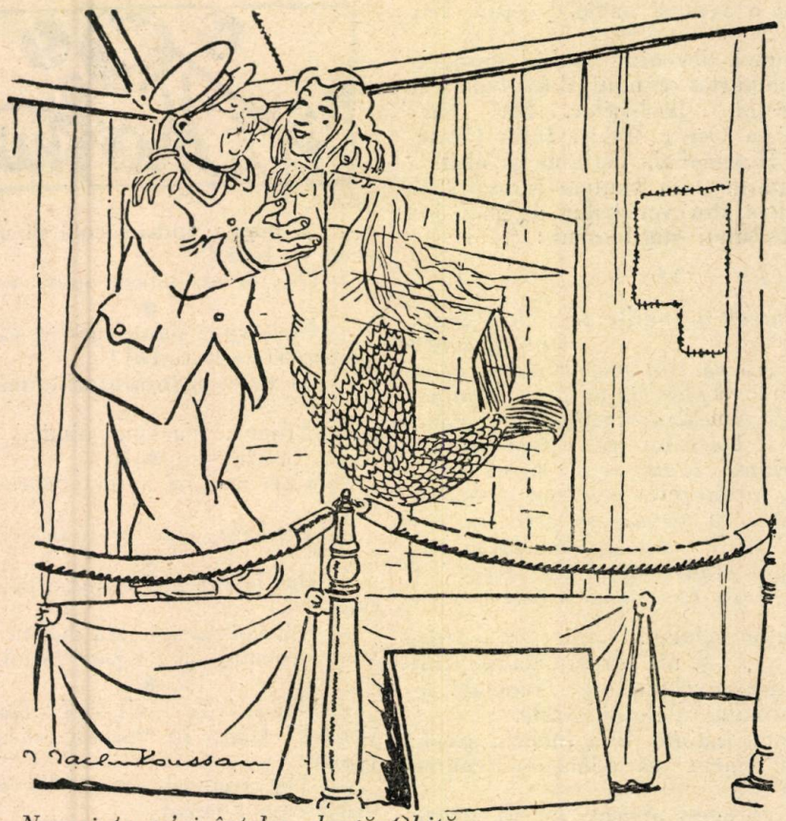

— *Numai tu m'ai înțeles, dragă Ghiță...*
— *Ce să-i faci: obișnuința! Înainte de a veni aici, puneam în funcție sirena la o fabrică...*

D. ALBU AMOREZAT!

Ilustrul epigramist gălățean rănit de săgețile lui Cupidon. Victimele d-lui Albu. — Dragoste neîmpărtășită. — D. Alex. Albu, Oscar Wilde și comp.

Anunțasem într'unul din numerele trecute ale „Veseliei" o „Viață amoroasă a celebrului Albu", neîntrecutul epigramist și director al publicației „Steaua presei românești" din Galați, aceasta ca un „pendant" la „scrisorile lui Napoleon către Maria Luiza", pe cari le publica deunăzi o revistă literară.

Am crezut necesar să facem aceasta, deoarece observasm că Napoleonul presei românești — d. Albu adică — intrase în faza idilică și primejdioasă a amorurilor târzii.

Intr'adevăr, paginile „Stelei" ofereau de câtva timp un aspect inedit. Virulentele articole polemice ale d-lui Albu dispăruseră fără urmă. Adio Vinograski-Scaraoțki, adio Nathansohn-Nasanson-Nasbarini, adio Halperin-ziaristul cu simulacru de condeiu și așa mai departe. Victimele neobositului, ilustrului, ireductibilului pamfletar puteau dormi liniștite. D. Albu depusese armele.

Și toată lumea se întreba:
De ce această schimbare de atitudine? De ce această tăcere cu care nu eram obișnuiți? De ce această indulgență din partea aprigului moralizator gălățean?

Răspunsul l'am aflat chiar din paginile organului d-sale.

Domnul Albu era amorezat!!!

Să nu surprindă pe nimeni. Oamenii mari au și ei metehnele lor. De ce ar face d. Albu excepție? De ce nu și-ar găsi și d-sa o iubită cu care să viseze noaptea în decorul idilic al grădinei publice de pe malurile Dunării, acompaniat în surdină de mandoline și acordeoane marinărești?

De ce?

Ne întrebam adeseori dacă valorosul, eminentul, (pardon, d-le Albu!) ilustrul polemist, atât de singular în activitatea sa publicistică, se comportă într'un chip tot atât de original, înlăuntrul vieții sale particulare.

După cum am mai spus, răspunsul l-am găsit în cuprinsul paginilor „Stelei".

In locul articolelor de polemică dispărute, apăreau de câtva timp tot felul de necroloage induioșate, medalioane ditirambice, portrete apologetice și — mai ales! — catrene și madrigale.

Dar ce catrene!
Și ce madrigale!
De exemplu:

D-nei Lydia Cojocaru,
Funcț. sup. Primăria Municipiului Galați. Agreabilă. Distinsă.
E într'adevăr fină,
De farmec e plină,
La chip divină,
Și aș invita-o la o cină.

Sau:

D-nei Ketty Fichmann.
Foarte distinsă. O dulcinee.
Din gândurile mele,
O cursă, aș vrea să-ți întind,
Și când vei trece pe lângă ele,
In ea să te prind.

Sau:

Aceleiași.
Multe am văzut în lume,
Frumos și minunat,
Dar ca tine de frumoasă,
Nicăeri nu'am aflat.

Sau:

D-rei Melanie Ballmann,
Drăgălașă, Plăcută.
Așa cum e, a plăcut
Unui om serios,
Cam sfios,
Și de loc nervos.

Ați înțeles? Omul serios, cam sfios și deloc nervos este d. Albu în persoană.

Dar ceeace ați citit mai sus nu era

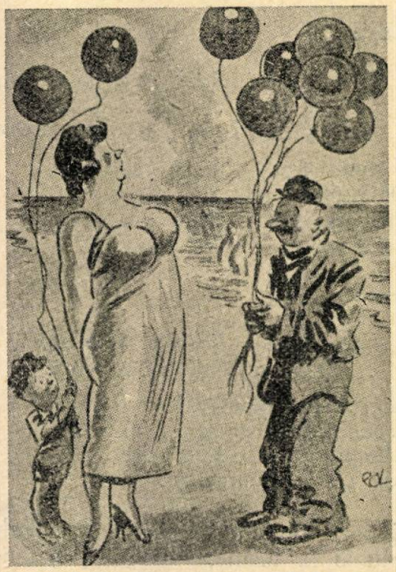

— *Frumoase baloane, coniță!...*

decât un început. Erau, ca să zicem așa, primii fiori ai iubirei născânde.

După care d. Alex. Albu a trecut la propuneri mai directe și oarecum „de rușine" :

D-nei Falkenștein,
Demna soție a d-lui Poldi Falkenștein, bunul nostru amic și susținător.
O blondină ca din povești.

Nici nu sunt pe acest pământ
Vorbe mai frumoase,
Și nici note atât de armonioase,
Pentru ca, frumusețea să ți-o cânt.

Sau :

D-rei Libertina dela „Colibri" Galați.
O blondă minunată. Bună fată.
Pare sentimentală.

Ce-ar fi,
Dacă a-i spune
Că mă iubești !
N'ar fi o minune ?

Minune ? Ferească D-zeau ! Judecând după portretul d-lui Albu pe care „Veselia" l'a reprodus cândva, chipul d-sale de efeb trebue să fi făcut multe victime. Ca să nu mai vorbim de inteligența d-sale cu care trebue să fi zăpăcit multe minți fragede de copile romanțioase.

Dar să mergem mai departe.

După cum se poate vedea mai jos, d. Albu și-a mărturisit amorul crescendo dar nu întotdeauna aceloraș persoane :

D-rei Maria Fotiade Galați
Foarte simpatică. Inteligentă. Doctă. Cultă.

Chipul tău e rupt din soare
Și dulce sună vorba ta,
Pentru tine aș fi în stare,
Să-mi dau viața mea.

Sau :

D-rei Bela Breitburg, Galați.
Durdulie fată. Are sex-apeal.

Nimeni nu-și poate închipui
Dorințele mele nebune,
Port în suflet chinul meu,
Fără a putea ceva spune.

Sau :

D-nei Editha Moscovici.
O blondă distinsă. Fină.

Te iubesc, foarte, foarte mult
Și aceasta ți-o spun mereu
Nimeni nu-ți este sincer
Așa cum îți sunt eu.

Și tot tatonând pe ici-pe colo, dându-se la brune, blonde, șatene, fine, durdulii, docte, distinse, sentimentale, drăgălașe sau „dulcinee", d. Albu a avut și unele decepții. Era fatal.

Și atunci, devenind subtil misogin, și-a îndepărtat gândul dela femei și s'a adresat... bărbaților. Da, bărbaților, ca Oscar Wilde, Iuliu Cezar, Neron, Heliogabal, Verlaine și alții.

Cel puțin așa suntem îndreptățiți să credem din versurile de mai jos adresate unui necunoscut :

PENTRU TINE !...

Mă întreb de multe ori, dece atâta ține la tine ?
Aș vrea să știu măcar acum, când plec, de ții și tu la mine,
Răsari în calea mea, atunci când nici nu mă aștept măcar,
In schimb, când spui : să ne 'ntâlnim, te-aștept cu dor, dar în zadar.
Nu știu ce trebuie să cred, să te acuz, sau să te ert,
O ! știu atâta : că-mi ești drag, 'mi ești tare drag și asta-i cert !

D. Albu spune : *„Imi ești drag, tare drag !"* și nu „dragă, foarte dragă" ceeace exclude orice îndoială asupra sexului idolului d-sale.

Și acum înainte de a încheia aceste rânduri, ținem să adăogăm câteva cuvinte.

Știm că acest articol ne va atrage mânia d-lui Albu, care ni se va adresa din nou distant, olimpian, disprețuitor cu un *„Mă tu ăla cu foarfeca"*, dar nu putem face altfel.

Căci după cum am mai spus-o și altădată, nimic din ceeace întreprinde genialul epigramit gălățean nu ne poate fi indiferent. Contemporani modești ai marelui său destin, ne vom face datoria până la sfârșit.

Să se știe.

Ăla cu foarfeca

— Și mai ai îndrăzneala să mă privești în față ?
— De ! Se obișnuește omul cu toate !

✸

— Ce a spus papa când a văzut că i-ai spart ceasornicul ?
— Să repet și înjurăturile, mămico ?
— Nu.
—Atunci... n'a spus nimic.

✸

— Care animal e mai aproape de om ?
— Puricele, d-le profesor.

✸

— Hai la cafenea să luăm câte o cafea.
— Nu, mulțumesc. Mă duc la biurou și ar însemna să nu pot dormi.

✸

— Mariță ! Te invit să fii mai politicoasă ! Când îți vorbesc, să-mi răspunzi :
— Da, coniță ! sau „Nu coniță", după cum e cazul.
— Fie !

✸

— Iar ai venit ? Nu e nici o săptămână decând ți-am dat o pereche de pantofi vechi.
— Da, sărut mâna... Acum am venit să vă rog să le dați la pingelit.

✸

— Cum te numești ?
— Caraiman.
— Există și un munte cu numele ăsta.
— Da, dar nu sunt cu muntele.

— Te rog, spune da... Căsătorește-te cu mine. Nu sunt atât de bogat ca Petrică Doljan, dar te voi face fericită...
— Te iubesc și eu mult de tot și... dar à propos... cine e Petrică Doljan?

TOTUL E BINE

— ...De la Balcic am plecat la Constanța, de la Constanța la Sinaia...

— Ce fericire, dragă, să poți călători singură... Oh! trenurile de noapte, opririle în gările mohorâte, lumina sgârcită a bufetului la orele două dimineața!...

— Da, dar și neplăcerile pane de automobil pe câmp sub ploaie!... Omletele hanurilor... Pianele pensiunilor de familie...

Și Elena se întinse în fotoliu, ținând trebue că făcuse Prometeu pe stâncă, atunci când fecioarele Oceanului veniseră să-i cânte melodia nostalgiei.

— O! nu-mi vorbi despre călătoriile de vacanță. Sunt plictisită până 'n gât. De altfel, din cauza asta am divorțat de primul meu bărbat. Ți-am povestit întâmplarea?

— Nu.

— Atunci ascultă. Soțul meu nu voia niciodată să părăsească Bucureștii. Cu nici un chip nu-l puteam smulge dela afacerile lui... El îmi lăsa cea mai deplină libertate, astfel că eram când la munte, când la mare.

— Și te supăra asta?

— De fel. Lasă-mă însă să continui. Deci, el rămânea toată vara la biroul din Capitală, în timp ce eu hoinăream în lungul și latul țării. Jean era liniștit în privința mea: știa totdeauna unde sunt, putând veni să mă întâlnească, ceeace nu făcea însă niciodată. Totuși viața asta nu-mi satisfăcea setea de nomadă. Aveam cunoștințe, la toate casino-urile, tineri ce-mi propuneau excursii cu automobilul...

Lipseam mereu cinci-șase zile din localitate și nu mă întorceam decât Sâmbăta, pentru cazul când, prin extraordinar, i-ar fi venit gust bărbatului meu să-și treacă Duminica cu mine.

Din fericire, nu eram obligată, cum sunt cele mai multe femei, să-i scriu în fiecare zi. Apoi mărcile de pe scrisori, mi-ar fi trădat imediat peregrinările.

Pentru el, a scrie, însemna timp pierdut zadarnic. Pe scurt, stabilisem între noi o convenție: la fiecare opt zile, zece zile îmi trimetea o telegramă, mereu aceiași, foarte laconică; nu face, zicea el, să arunci banii pe fraze inutile; simplu trei cuvinte: „Totul e bine". Formula, bine înțeles, era totdeauna afirmativă, în cel privea, și interogativă, privitor la mine. Și chiar în aceiași zi, răspundeam în termeni asemănători: „Totul e bine".

— Dacă telegrama sosea în lipsa ta?

— Nimic mai simplu. Inițiasem pe cameristă să răspundă în locul meu. Natural, nu-i permiteam să deschidă telegramele. Nu trebue niciodată să dai o prea mare libertate servitorilor.

— Și totul mergea de minune.

— Da, până într'o seară, când, revenind dintr'o călătorie de patru zile, găsesc pe noptieră o telegramă, închisă, ca de obicei.

Era târziu, drumul mă obosise. Mă culcai fără s'o citesc. Știam prea bine ce conținea...

A doua zi de dimineață, sorbindu-mi cafeaua, o deschid... Simplă formalitate... Și ce crezi că citesc?

„Accident automobil. Piciorul drept fracturat două locuri. Vino urgent".

Îți închipui disperarea mea. Mă năpustii la sonerie. Apare camerista.

— „Ai trimis telegrama?

— „Desigur, coniță, de acum trei zile, imediat ce a venit telegrama conașului".

Era un adevărat dezastru.

Îți închipui un bărbat ce-și rupe piciorul, anunțându-și nevasta, și el primește acest răspuns: „Totul e bine".

N'am căutat să mă scuz. De altfel ce scuze puteam găsi?...

A înaintat acțiune de divorț pentru injurii grave!!

Am aflat după aceia că și el, când îl credeam la București, se afla la Bușteni, unde avea o metresă, iar telegramele cu „Totul e bine" le expedia servitorul lui!

Localizare de **Ionel Trif**

COCKTAIL

CASATORIE IN LUMEA MARE

Deunăzi a avut loc, cu tot fastul cuvenit, căsătoria tânărului confrate Z. F. dela un mare ziar politic, din Calea Victoriei, cu d-ra L. M. fiica unui cunoscut industriaș din provincie.

Acest eveniment a reunit — cum spun cronicarii mondeni — tot ce are Capitala mai distins.

Printre invitați se afla și Iancovescu, nelipsitul Puiu, sau „l'impayable Iancou" cum îi zice d-ra Ventura.

Intr'un târziu și-a făcut apariția foarte aferat și d. M. r. n. S. d.-v. a. n., care, ocupat aiurea, venise să facă doar act de prezență.

Nou venit s'a lovit chiar lângă intrare de cel mai mare comedian român.

— Servus, Iancule!

— Servus!

— S'a terminat ceremonia?

— Oho! De mult...

— Unde sunt tinerii căsătoriți? Aș vrea să-i felicit...

Iancovescu și-a rotit privirea prin salon și după acest examen sumar, și-a informat prietenul pe șoptite:

— Uite-i colo: micul grup de trei din stânga.

ȘASEZECI ȘI NOUA

Se cunoaște rostul acestei faimoase combinații de cifre.

Din cauza acestor două cifre, d-na N. P., cunoscuta stea de revistă, s'a văzut nevoită să refuze darul princiar al unuia din adoratorii săi, care-i oferise un apartament într'unul din blok-house-urile din inima Capitalei.

Colegele frumoasei actrițe au căinat-o amarnic:

— Nu se face o asemenea prostie!...

— Ai dat cu piciorul norocului!...

— Ah! de ce nu mi se oferă mie o astfel de ocazie!

Diva a răspuns în cele din urmă plictisită:

— Ce vreți, fetelor! Nu puteam primi. Trei din camaradele mele locuesc în aceeași stradă și nu vreau, când vor vorbi despre mine, să spună că stau la numărul 69.

INJURIE GRAVA

O căldură grea apăsa asupra Bucureştilor. Efluviile electrice ale unei furtuni apropiate, alergau prin noaptea primăvăratică. Un vânt călduţ ridica praful străzilor şi făcea să joace frunzele copacilor.

D-na Viişoreanu, spumegând de furie, îşi împinse bărbatul în cameră şi izbucni :

— Tocmai pe aia ai ales-o ca să mă înşeli ? Pe intriganta, pe vipera, pe oroarea aia ?

Ea se întoarse spre Viişoreanu care umilit, ştergea sticlele ochelarilor săi şi continuă în timp ce se desbrăca :

— Că acorzi altora lamentabilele tale favoruri, îmi este perfect egal. Dar nu voi tolera niciodată să-ţi alegi amantele dintre relaţiile mele !

Ea râse dispreţuitor :

Şi îţi închipui, bietul de tine, că această creatură ţi-a cedat pentru meritele tale personale, pentru frumuseţea ta ? Priveşte-te, te rog ! Ai cincizeci de ani, eşti chel, obez, urît !... Nu ai decât un merit : eşti bărbatul meu !... Şi cum cocota asta e geloasă pe mine, pentrucă toată lumea mă găseşte inteligentă şi elegantă, a fost bucuroasă să-mi joace renghiul ! Ceeace mă consolează însă este gândul că nenorocita nu s'a distrat de loc.

Ea îl fulgeră pe bărbatul său cu privirea. El lăsă ochii modest în jos.

Satisfăcută că l'a umilit, d-na Viişoreanu îşi scoase combinezonul, ciorapii, desfăcu jaretierele, fără să-şi întrerupă discursul :

— Incepusem să bănuesc de câtva timp. Astă seară am vrut să mă conving. N'a fost greu să te prind !... Mărturisesc că mă aşteptam la toate dar la asta, nu !

Soţia ultragiată tăcu subit, ocupată cu scoaterea centurei de cauciuc care îi înconjura talia. Dar nu izbuti şi se adresă furioasă d-lui Viişoreanu :

— Ai putea să mă ajuţi, în loc să stai aşa ca o lumânare !

Viişoreanu luă grăbit capătul centurii, făcu o sforţare şi îşi pierdu ochelarii.

Eliberată din strânsoare, legitima d-sale, se mai îmblânzi puţin :

— Culcă-te ! Ce mai aştepţi ? Sper că n'ai de gând să stai aşa toată noaptea !... Culcă-te !... şi visează-ţi dulcineea !... Ah ! Doamne, ce frumoasă femeie ! Nu te felicit... Intelegeam să mă înşeli cu o femeie tânără, frumoasă, apetisantă.. Dar cu caricatura asta ! Are gâtul băgat în umeri, tenul de culoarea oului de raţă şi d-nţii ca cei de fierăstrău... Cât priveşte sânii, să nu vorbim de cei absenţi !

Ea aruncă o privire în spre Viişoreanu care se dezbrăca.

— Bărbaţii sunt nişte porci. Te dai lor şi ei n'au nici măcar curajul să-ţi ia apărarea !... Aşi vrea să-ţi fie de faţă amanta, ca să audă cuvintele mele, împotriva cărora nici nu îndrăzneşti să protestezi !... Ar căpăta despre tine o părere nu tocmai strălucită... Te-ar preţui la adevărata ta valoare şi i-ar servi în acelaş timp şi de lecţie !...

După această constatare răzbunătoare care o mai linişti puţin, d-na Viişoreanu tăcu. E adevărat că ajunse-se la un moment foarte delicat al toaletei de noapte : aranjatul părului.

Viişoreanu, grăbit febril, se desbră-că şi el. La un moment dat, căutându-şi papucii de casă, se întoarse cu spatele spre consoarta d-sale care privindu-l sări arsă în sus :

— Stai aşa !

— Cum ?

— Continuă să-ţi cauţi papucii.. Vreau să văd ceva.

Neliniştit, Viişoreanu se supuse şi ea îşi continuă investigaţiile pe posteriorul vinovatului.

— Asta... asta... e culmea ! explodă d-na Viişoreanu, ai cărei obraji deveniră roşi ca focul. Ţi-ai pus o pereche de chiloţi vechi şi rupţi, din acei pe cari i-am pus deoparte pentru ca să fie reparaţi... Şi te-ai dus cu ei la întâlnirea cu femeia aceea !... Ah ! ce tact ! Ce delicateţă !... S'ar crede că ai căutat dinadis tot ce putea să mă compromită, să mă scoboare mai mult, să mă ridiculizeze...

— Dragă...

— Nu puteai să-ţi pui cămaşa roz şi chiloţii de mătase pe cari ţi i-am oferit de ziua ta ?

— Nu înţeleg... îngăimă Viişoreanu.

— Nu înţelegi ? Eşti stupid, dragul meu. Stupid şi cinic ! Nu înţelegi că otrava aia ar fi murit de gelozie văzându-te purtând dessous-uri fine, pe când astfel, va spune peste tot că-mi neglijez bărbatul, că-l las să umble cu rufăria necârpită, că nu mă ocup cum trebue de menaj, şi câte altele !... Nu, nu, nu ! Asta e ultima lovitură... Aşi fi uitat poate toate celelalte, dar infamia asta, după cincisprezece ani de căsnicie, nu ţi-o pot trece cu vederea !... M'ai ofensat grav ! Mâine dimineaţă plec la mama... Nu mai pot suferi ! Nu mai pot !

Şi cuprinsă de disperare, d-na Viişoreanu se aruncă plângând în pat, în timp ce aparatul de radio al vecinului dela etajul de sus cânta în noapte :

Plaisir d'amour
Ne dure qu'un moment
Chagrin d'amour
Dure toute la vie.

Hamalul îşi duce fiica la lecţia de piano.

— Cu costumele astea de bae, îţi poţi alege nevasta în cunoştinţă de cauză: nici o deziluzie....
— Adevărat; însă, nici iluzii în plus!

DUPĂ MATCHUL DE FOOT-BALL

Reintoarcerea echipei invingătoare

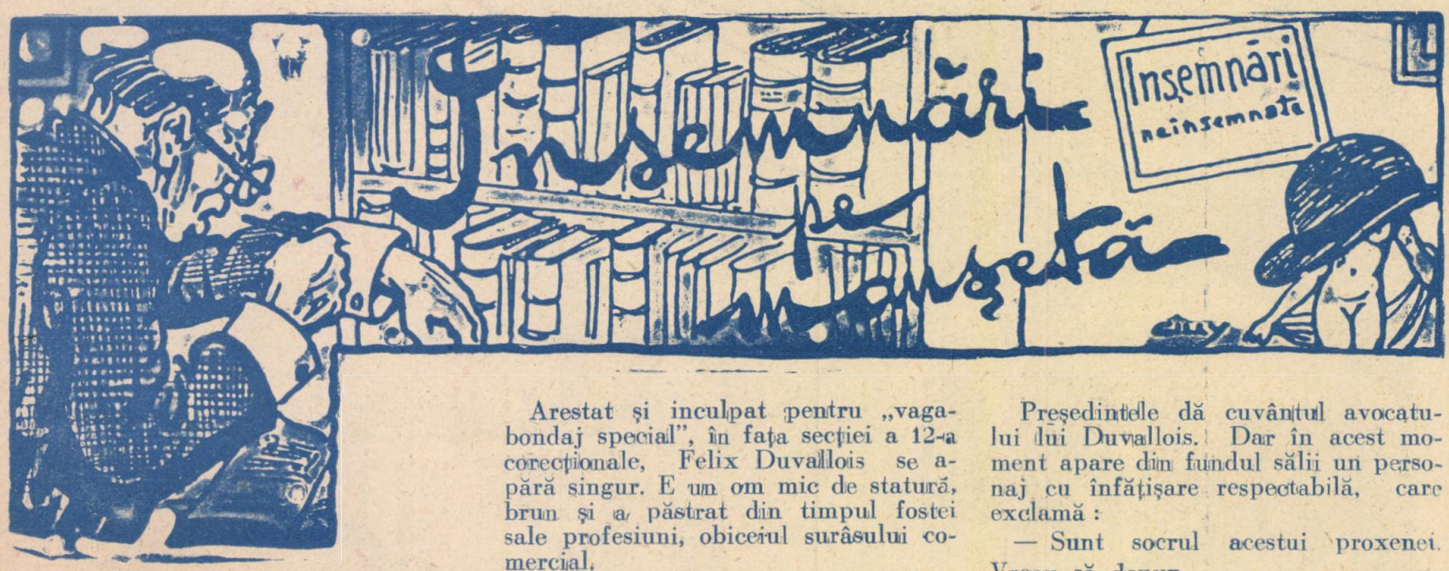

Geo London

INDUSTRIE CONJUGALA

Felix Duvallois fusese multă vreme vânzător la un magazin de încălţăminte. Această meserie, destul de profitabilă pentru unii, nu i-a reuşit însă.

Şi atunci a luat hotărîrea să-şi încerce norocul cu femeia lui legitimă.

Înţelegeţi prin asta că Felix Duvallois, căsătorit cu fiica unor onorabili comercianţi bretoni, părăsi cu ea micul oraş de provincie hotărît să nu se mai ocupe de picioarele contemporanilor săi şi mai ales să tragă profit din comerţul cu farmecele legitimei sale.

Soţie docilă, d-na Duvallois se supuse voinţei soţului şi stăpânului său. Poate că filozofând optimist, ajunse la concluzia că dela încălţăminte şi până la trotuar, nu există decât spaţiul unei pingele.

In fiecare seară, d-na Duvallois îşi îmbrăţişa bărbatul şi pleca să se plimbe pe rotonda de lângă staţiunea de metro Richelieu-Drouot, unde întâlnirile sunt — pasă-mi-te — uşoare şi fructuoase.

Spre miezul nopţii, Duvallois închidea aparatul de radio şi venea şi el să vadă „cum merge treaba".

D-na Duvallois îi strecura „reţeta" şi el se reîntorcea acasă în timp ce dânsa rămânea de strajă aşteptând clienţii de ultimă oră, despre cari rumoarea publică pretinde că sunt cei mai generoşi.

Duvallois ducea astfel o viaţă foarte liniştită şi avea într'ucâtva motiv să creadă că noua sa profesie e mai puţin obositoare decât aceea pe care o exercita în Bretania.

Îşi făcuse însă socotelile fără fleacul celor trei agenţi ai brigăzii de moravuri: Colon, Mignard şi Boel cari nu întârziară să descopere activitatea soţilor Duvallois.

Arestat şi inculpat pentru „vagabondaj special", în faţa secţiei a 12-a corecţionale, Felix Duvallois se apără singur. E un om mic de statură, brun şi a păstrat din timpul fostei sale profesiuni, obiceiul surâsului comercial.

Acest surâs este adresat de data aceasta preşedintelui tribunalului, căruia căută să-i explice că decăderea sa nu este decât accidentală.

Duvallois. — Treburile nu mergeau în comerţul de încălţăminte. Eu şi soţia mea am venit la Paris. Dar aci, ce era să facem?

Preşedintele. — Şi n'ai găsit nimic altceva, decât să-ţi prostituezi soţia care e de familie foarte bună şi mamă a doi copii? E o nebunie!

Duvallois. — In orice caz, n'am căutat să plec cu o alta.

Substitutul. — Crezi că e mai puţin grav să-ţi obligi soţia să practice o astfel de meserie, decât s'o faci cu o prietenă oarecare?

Duvallois nu răspunde nimic, dar gestul pe care îl schiţează e destul de lămuritor: virtutea soţiei sale este un capital matrimonial pe care e liber să-l fructifice cum crede de cuviinţă.

D-na Duvallois vine la bara martorilor, după depoziţia unuia din agenţi. Blondă, fină, fragedă, cu pleoapele lăsate în jos, nu pare să aibă decât 23 ani şi ai crede că e o fecioară timidă. Vorbeşte foarte încet, aşa încât nu se va şti niciodată, dacă a făcut asta din vocaţie sau devotament conjugal. Deasemeni nu se va şti dacă a fost terorizată.

Preşedintele. — Căsnicia d-tale nu era fericită. Te certai cu soţul d-tale?

D-na Duvallois, ridicând spre cer ochii săi îngereşti. — Da, dar nici mai mult, nici mai puţin decât în fiecare menaj.

Preşedintele. — Te bătea vreodată?

D-na Duvallois, suavă. — O! din când în când câte o palmă uşoară... dar nu pentru... pentru ceeace făceam.

Substitutul. — Ar fi interesant de ştiut ce sentimente nutreşti d-ta faţă de acest om, din pricina căruia ai decăzut atât de jos!

D-na Duvallois răspunde cu o lungă privire spre bărbatul său. O privire tandră, amoroasă la care el răspunde cu un zâmbet.

Preşedintele dă cuvântul avocatului lui Duvallois. Dar în acest moment apare din fundul sălii un personaj cu înfăţişare respectabilă, care exclamă:

— Sunt socrul acestui proxenet. Vreau să depun.

Preşedintele. — Nu sunteţi citat ca martor. Nu pot să vă ascult decât dacă avocatul prevenitului consimte.

Avocatul, căruia îi este de ajuns exordiul promiţător al socrului, întinde către tribunal două mâini imense, arborează un surâs adecvat şi spune pe un ton de artificială dezolare:

— E cu neputinţă... Tribunalul care înţelege totul, mă va înţelege.

De data aceasta surâsul avocatului se adresează întregei săli.

Socrul însă nu dezarmează:

— Soţul fiicei mele este un şalău! Merită să fie condamnat la maximum de pedeapsă!

Dorinţă platonică. Tribunalul îl condamnă pe Duvallois la trei luni închisoare şi cinci ani interdicţie de şedere.

Incântat, Duvallois mai are timpul să spună soţiei sale:

— La revedere! Peste trei săptămâni ne vedem la Limoges.

— Da, micule! răspunde plângând credincioasa soţie.

La Limoges trotuarele sunt mai puţin primejdioase decât la Paris.

— Iată portretul meu de când eram de o schioapă!...

APROPOS DE MODĂ

Biblioteca Universității Iași

Nu trebue nimic exagerat

Femeia este asemeni unei umbre: dacă fugi de dânsa, te urmăreşte iar dacă o urmăreşti, fuge.

✸

Sfătueşte-te cu femeia ta — dar fă aşa cum te tae capul.

✸

Sabia unei femei este limba. Ea nu ruginește niciodată.

✸

Femeia ca şi soba trebue să rămână acasă.

✸

Bărbat bun — femeie rea. Femeie bună — bărbat rău.

✸

Raţiunea de stat este o raţiune misterioasă inventată de politică spre a acoperi tot ce se face fără raţiune.

✸

Cel mai mare rău este acela de a nu putea suferi miciunul.

✸

Femeia iartă numai atunci când e vinovată.

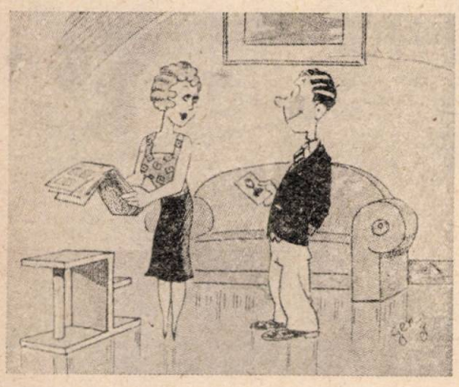

— Ce te face să crezi că eşti urîtă în fotografia asta?
— Mi-au cerut-o toate prietenele.

Calcanul doamnei Neculcea

La Mangalia toată lumea cunoştea pe bruna doamnă Neculcea, fermecătoare bucureşteancă care in fiecare vară se afla pe plajă.

Doamna Neculcea sosea în primele zile ale lunei Iulie şi nu părăsea nisipul auriu şi marea de smarald decât spre sfârşitul lui Septembrie. Astfel că toţi localnicii Mangaliei fuseseră cuceriţi de drăgălăşenia şi generozitatea ei.

Câţiva tineri chiar se lăudau, la câte un păhărel de vin, de a o fi strâns în braţe, sub clar de lună, în serile când venea să viseze singură aproape de marea adormită, în costumul Evei.

Printre vizitatori, atunci când Mangalia se popula în luna August, doamna Neculcea se bucura de un oarecare renume: era vilegiaturista care nu purta de fel chiloţi.

Şi cum ea adora, în ora caldă a siestei, să se întindă pe nisipul proaspăt într'o atitudine neglijentă, corpul ei fermecător n'avea secrete pentru nimeni. Vechii vilegiaturişti, clipind şiret din ochi, ziceau noilor veniţi:

— Aţi văzut pe d-na Neculcea? O minunăţie...

Ori, într'una din zile, în timpul refluxului, doamna Neculcea, echipată cu o plasă mare cât o pălărie de paie, se duse să pescuiască în mare.

La hotel, fiecare, în ironie, îi ura noroc. Şi în timp ce pescuia, sglobie, într'un costum de bae extrem de sumar, un grup de gură casca, din vârful stâncilor granitice, o urmăreau cu binoclurile.

Alţi bărbaţi, mai îndrăsneţi, o urmară la pescuit, în speranţa unui început de flirt.

Insă frumoasa doamnă Neculcea, ocupată cu pescuitul, nu dădea nici un fel de atenţie roiului de adoratori. Ea pescuia mereu. Pescuia atât de bine, că la un moment dat scoase un ţipăt de triumf, un ţipăt strident care rupse cântecul monoton şi mângâetor al mării.

— Un calcan! un calcan! Am prins un calcan!

Nimeni nu-şi credea ochilor! Toţi se apropiară sceptici dar fură siliţi să se convingă de adevăr. In micuţa sa plasă, un calcan de vre-o două sute de grame, se sbătea furios!

In tot cursul zilei d-na Neculcea arăta calcanul celor ce veneau să-l vadă.

Faptul ăsta înveseli puţin cronica plajei. Şi, din ziua memorabilă a pescuirei calcanului, toţi vilegiaturiştii, la ora aperitivului, schimbaseră întrebarea. Ziceau:

— Ai văzut calcanul doamnei Neculcea? O minune!

Flrt

Profit şi... pierdere!

E ora când subprefectura
Opreşte cheful, băutura...
E noaptea, pe la ora trei
Când merg la braţ cu trei femei,
Şi cânt o „arţăgoasă" vere
Pe aria „mai dă o bere!"
Şi când credeam că-s mai cu chef
Mă întâlnesc cu domnu şef!
— Asculţi musiu! de unde vii?
Ziceai' că nu mai faci prostii!?
— Stai să-ţi explic, domn' comisar.
Ia în primire un sutar!
S'a întâmplat, ce vrei să fac!?
— Să mergi la comisariat!
— Stai, să-ţi explic, dom' comisar...
— Nimic! deacum e în zadar!
— Păi, bine dom'le comisar!
Se face? Iată alt sutar!
— Mă înţelegi ce-ţi spun eu ţie?!
N'ai voie să mai faci beţie!
— N'am să mai fac, p'onoarea mea!
Femeile pot ca să plece?
— Nu pot pleca aşa uşor,
Vor merge la interogator!
— Păi, bine, dom'le comisar,
Au acte 'n regulă, au tot...
— Să mă conving, altfel nu pot!
— Atunci veniţi la felinar
Să le vedeţi, dom' comisar!
— Vă rog să nu glumiţi cu mine!
— Dom' şef, ne facem de ruşine...
— V'arăt eu vouă ce-i ruşine...
Haideţi la secţie cu mine.

. . . . . .

A doua zi de dimineaţă
Treceau servantele la piaţă..
Dom' comisar trecea şi el
Spre „Colentina" frumuşel!

Ghiţă Pisălog

EL. — *O! dragă, nu te supăra!... Ce să fac dacă voi blondele semănaţi una cu alta ca două picături de apă?!*

— *Am furat fiindcă îmi bătea mizeria la uşă.*
— *Drace! trebuia să-i deschizi!*

AVERTISMENTUL

Ionescu comisese imprudenţa să nu se smulgă gândurilor înainte de a se aventura în mijlocul străzei.

O aripă care nu era a gloriei îl atinse. Un automobil stopă, tocmai la timp, făcând o demonstraţie minunată a frânelor hidraulice de care dispunea.

Conducătorul, scoţând prin portieră un chip iritat, urlă :

— Unde ţi-s ochii încornoratule?

Nu era pentru prima oară că Ionescu, fire distrată şi puţin agilă, era să fie călcat de un vechicul.

Nu era tot pentru prima oară că cel care era să-l omoare îl copleşea cu injurii. Numai că până astăzi el fusese comparat cu diverse părţi ale anatomiei omeneşti de care nu pomeneşte nici un manual din uzul şcoalelor.

Ionescu nu fusese niciodată taxat de încornorat. Acest epitet drag eroilor lui Molière, lovi pe bietul om drept în inimă. Acuzaţiile de până atunci îl lăsaseră indiferent, căci falşitatea lor era evidentă. Insă enunţarea acestei nenorociri conjugale îl adânci într'o prăpastie de perplexitate dureroasă şi îndoială obsedantă.

— Incornorat! In fond, e posibil.

După vreo cinci minute, nenorocitul adăogă mintal :

— E chiar posibil.

O mulţime de amănunte cărora nu le dăduse mare importanţă reveneau în mintea lui, desgropate din colbul amintirilor de epitetul şoferului.

Indoiala se transformă curând în siguranţă. Ionescu grăbi paşii.

Nu fu de fel surprins, ajungând acasă, să constate că nevastă-sa nu venise însă din oraş.

Ea plecase foarte de vreme la modistă. Ionescu scoborâ patru câte patru treptele scării, explorând cartierul la noroc. Şi norocul făcu ca la colţul unei străzi să se lovească nas în nas cu legitima lui. Ea era la braţ cu un tânăr elegant care o privea cu tandreţe. Zărindu-şi bărbatul al cărui nume îl purta, ea rămase năucită. Tânărul ce o însoţea dispăru la iuţeală.

Ionescu nu se gândi la răzbunare Insă o astfel de durere se întipări pe chipul lui că nevasta necredincioasă simţi o remuşcare adâncă.

Foarte sinceră, ea jură să nu-l mai înşele niciodată, niciodată.

Şi în adevăr, doamna nu lipsea de acasă decât foarte puţin. Rămase ataşată de cămin, devenind femeie de casă, iar Ionescu îşi recăpătă încrederea şi fericirea...

*

Intr'o zi, Ionescu, pe care nimic nu-l putea smulge din felul lui de a fi distrat, în timp ce traversa o stradă, era cât pe ci să fie din nou călcat de un automobil...

Scârţâit de frână. Roşu, şoferul deschise o gură imensă.

Ionescu se simţi înecat în sudoare. Oare şi şoferul ăsta avea să-i arunce acelaşi epitet dezonorant şi dureros?

— Hei, zăpăcitule, unde-ţi sunt gândurile?

Cuvântul de încornorat nu fusese scos. Uşurat ca de o imensă povară, Ionescu suspină încet.

Scoţându-ţi pălăria, el zise fără cea mai mică ironie :

— Mulţumesc, prietene, mulţumesc...

HAZURI

— De ce nu luaţi rochia aceasta, doamnă? Se asortează de minune cu tenul d-vs.

— Dar eu nu sunt întotdeauna atât de palidă ca acum. M'a înspăimântat preţul.

*

— Munca pentru mine este cea mai mare plăcere.

— Şi pentru mine. Pot să stau toată ziua să mă uit cum muncesc alţii.

*

— De ce nu te duci la Sinaia sau undeva la munte?

— Pentrucă mi s'a spus că în faţa muntelui, omul se simte mic şi asta, drept să-ţi spun, nu-mi place.

*

— Ce vrei d-ta?

— Sărut mâna... Eu sunt omul căruia i-aţi dat eri un pahar de vin...

— Şi ce vrei?

— Să-mi vindeţi o damigeană.

*

— Domnul acela care ţi-a oferit o ţigară îţi este prieten?

— Nu ştiu, că n'am fumat-o încă.

*

— A adus dela farmacie somniferul pe care trebue să-l iau înainte de culcare?

— Nu încă, domnule.

— Spune-i să se grăbească. Pic de somn!...

*

— Ce rău a slăbit bietul Ionescu!

— Ingrozitor, draga mea. Şi ştii de ce?

— Nevastă-sa face cură de slăbire.

— *E un actor de cinematograf în carne şi oase.*

— *Am băgat de seamă adineauri, când am dansat cu dânsul.*

Un mister fără importanță

Adaptare radiofonică

de Virgil Slăvescu

PERSONAGII

Iustinian — *Grigorașcu*
Pantea — *Dora*
Servitoarea

Scena se petrece în cabinetul avocatului Iustinian.

Pantea. — Bună ziua. Maestrul e acasă?

Servitoarea. — Domnul trebue să sosească dintr'un moment într'altul. E plecat la palatul de Justiție, unde are de rezolvat o afacere de jurisprudență. Dar nu va întârzia mult, căci știu că la orele cinci are consultații.

Pantea. — Il voiu aștepta atunci aici în cabinet.

Servitoarea. — Vine cineva! Trebue să fie conașul.

Iustinian, (intrând). — Bună ziua, Pantea.

Pantea. — Servus, dragă! Nu mi-a fost deloc ușor să dau de tine. Ești omul cel mai ocupat din câți mi-a fost dat să văd.

Iustinian. — E adevărat. Ocupațiile mele sunt însă de o monotonie dar monotone?

Pantea. — Monotone dar glorioase.

Iustinian. — Glorioase, dacă vrei, dar monotone.

Pantea. — Ești unul din avocații cei mai strălucițti ai baroului.

Iustinian. — Să zicem.

Pantea. — In afară de asta ești logodit cu o femeie încântătoare.

Iustinian. — Da, da... dar sunt atât de absorbit în momentul de față, încât deabia o zăresc din când în când. Chiar acum o aștept să vină. De-ce nu-ți scoți pardesiul?

Pantea. — Pentrucă n'am de gând să stau mult. Chestiunea despre care voiam să-ți vorbească este foarte grabnică. E vorba de societatea noastră de ajutor mutual.

Iustinian. — Foarte bine. Sunt al tău. Așadar, nu vrei să-ți dezbraci pardesiul? Eu însă, cum am de gând să rămân, îl voi scoate pe al meu. Mario!

Pantea. — Vii dela congres?

Iustinian. — Da. Mi s'a spus că prezența mea e necesară, dar era atât de multă lume încât n'am putut vedea pe nimeni. Și ce căldură!... Mario! la pardesiul ăsta de aici. Stai un moment, să scot batista.. Așa... Uite, domnule, am făcut un nod la batistă... și nu-mi mai aduc aminte de ce. (Către servitoare). Poți duce pardesiul... Ascultă... Nu-ți aduci aminte să mă fi văzut făcând un nod la batistă azi de dimineață?

Servitoarea. — Nu, domnule.

Iustinian. — Florea e în oraș?

Serv. — Nu, domnule. Spală geamurile dela sofragerie.

Iustinian. — Intreabă-l dacă nu m'a văzut făcând un nod la batistă.

Pantea. — Te preocupă?

Iustinian. — Aș! Trebue să fie o chestie de mică importanță. Altfel mi-aș fi adus aminte. Am o memorie de primul rang. Despre ce vorbeam?

Pantea. — Spuneai că viața pe care o duci ți se pare monotonă.

Iustinian. — Nodul ăsta dela batistă l'am făcut desigur într'un moment când aveam pardesiul pe mine... Intotdeauna port două batiste: una în buzunarul pantalonilor și alta în pardesiu pentru cazul când sunt în oraș și vreau să-mi șterg nasul fără să-mi mai deschei pardesiul. Am făcut deci nodul ori în oraș, ori acasă pe când mă pregăteam de plecare. Dar toate acestea nu au nici o importanță.

Pantea. — Gândește-te bine... Să nu fie vreun semn pentru dosarele tale.

Iustinian. — Nu. Notele de felul acesta le trec într'o agendă pe care o țin în buzunarul dela vestă. Trebue să fie ceva fără însemnătate. Să lăsăm... Vorbește. Să nu ne pierdem vremea de pomană. Spune-mi pentru ce ai venit.

Pantea. — Am pus ochii pe un teren care aparține comunei și am vrea să-l obținem. E de resortul Consiliului municipal.

Iustinian. — Nu cred să fie o invitație la masă... Pe acestea le-am notat într'o altă agendă... Consiliul municipal spuneai?

Pantea. — A fost numit un raportor...

Iustinian, (absent). — Un raportor?

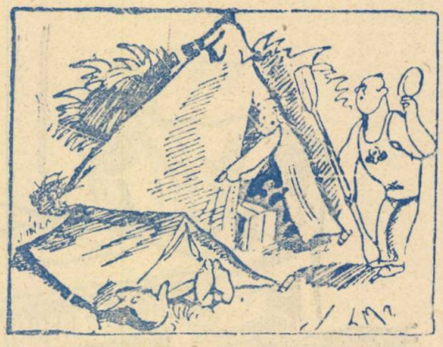

— D-le Ionescu? Intreabă alături, la parter.

NUDIȘTII

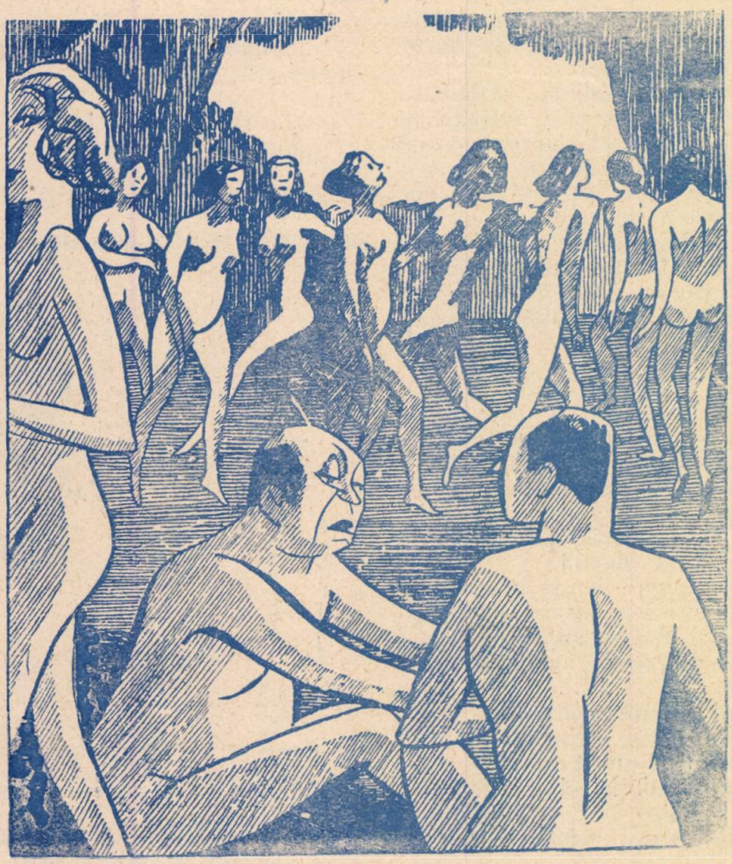

— Am început să mă plictisesc! Să vezi în fiecare zi aceleași mutre!

Pantea. — Da. E tocmai consilierul din cartierul tău.

Iustinian. — Ce concidență fericită!

Pantea. — Sper că te vei duce să-i vorbești.

Iustinian. — Se înțelege. (Pe gânduri). Haine de iarnă am... trei perechi de pantofi noui-nouți... De rufărie n'am nevoe...

Pantea. — Țigări ai?

Iustinian. — Nu, dragă, nu încerca să cauți... Mai rău mă încurci. Și apoi, nu-mi vorbi de asta! Dă-o încolo! Imi amintești mereu de ea și am alte preocupări mai importante. Așadar, spuneai că raportorul s'a întâmplat să fie tocmai consilierul municipal din cartier? Te-ai interesat când primește domnul ăsta?

Pantea. — Da: în fiecare dimineață dela 9 la 11

Iustinian. — Dela 9 la 11... dela 9 la 11... Când am ieșit azi de dimineață în oraș am luat un taxi... In taxi eram singur. Deci, nu poate fi efectul vreunei convorbiri ci mai curând al unei reflexii solitare... In-sfârșit... Ce-i cu hârtia aia? E planul casei voastre de retragere?

Pantea. — Da. Să vezi... E un plan minunat. Aici e sala de așteptare...

Iustinian. — Intr'adevăr, e foarte frumos.

Pantea. — Refectoriul...

Iustinian. — Dar n'am rămas tot timpul singur. Am coborât din mașină și am intrat la un anticar. Imi aduc perfect aminte de tot ce i-am spus. Deci n'am făcut atunci nodul... Ducă-se la dracu! Așadar, ziceai?

Pantea— Până la obținerea terenului pentru construcție, trebue să găsim un adăpost provizoriu pentru pensionarii noștri cari au rămas pe drumuri.

Iustinian. — Ieșind dela anticar, am stat puțin în ușe de vorbă cu dânsul. Nu! Nu i-am spus nimic care să justifice... Ascultă: mă voiu duce mâine să vorbesc cu consilierul. Dacă se vor ivi complicații juridice, cunosc pe secretarul general al ministerului de Interne, care sunt sigur, ne va da o mână de ajutor. (Se aude bătând în ușe). Cine-i acolo?

Servitoarea — E Florea, conașule. L'am întrebat dacă v'a văzut făcând azi de dimineață un nod la batistă... Spune că nu-și aduce aminte.

Iustinian, (furios). — De ce mă deranjezi pentru atâta lucru?

Serv. — Păi, mi-ți spus...

Iustinian. — Toate la timpul lor. Ieși afară! M'a făcut să-mi pierd șirul... Ce vroiam să spui? Vorbeam de anticar... Nu, nu...

Pantea. — Spuneai că cunoști pe secretarul general dela Interne...

Iustinian. — Da, da... In nici un caz nu poate fi vorba de vreo carte... (Se aude ciocănind în ușe). Intră!

(Va urma)

CUI?

Zi călduroasă de vară. Străzile sunt pustii dela un capăt la altul. Morit Groper se întâlnește cu prietenul său Iankel Zucherman.

— Servus Iankel!

— Servus Morit!

— Incotro?

— Nici eu nu știu...

— Vrei să luăm ceva?

— Cui? Nu e nimeni prin apropiere!

BENEFICII

Moișe Bruckman și Sami Goldfischer au redactat actul de asociație în care s'a consumat cu grije aportul fiecăruia, precum și responsabilitățile pecuniare și civile. Nu mai rămâne decât semnătura.

— Pardon! zice Sami. Aș vrea să adaogăm o clauză. Cer ca în caz de faliment să împărțim câștigul pe din două.

ALARMA NEJUSTIFICATA

Zi de mare sărbătoare. Sinagoga e plină de drept credincioși cari ascultă serviciul religios.

Abraham Rosenblatt împreună cu doi asociați ai săi, sunt de față.

La un moment dat, Abraham tresare și spune celorlanți doi:

— Am uitat casa de bani deschisă. Doamne! Doamne! Ce-i de făcut?

— Nu-ți fie frică, răspunde Nahman Zeller. Nu vezi că suntem amândoi aici cu tine?

INVITATUL

Sinagoga din str. Decebal.

Leizăr și Pincu sunt așezați unul lângă altul.

Incepe cheta.

Leizăr mai galantom, dă douăzeci de lei.

Pincu însă refuză net, arătând spre tovarășul său:

— Sunt invitatul d-sale!

DEOSEBIRE

Goldenberg. — Ascultă Neuman: știi care e deosebirea dintre tine și un măgar?

Neuman. — Nu.

Goldenberg. — Măgarul are urechile lungi și nasul scurt iar tu ai urechile scurte și nasul mare.

Neuman. — De acord. Dar, spune-mi te rog, care este deosebirea dintre tine și un măgar...

Goldemberg. — Nu știu.

Neuman. — Nici eu nu știu.

Madridul, așa cum și-l închipuiesc turiștii americani

TRILUSSA

Marele ziar literar italian „L'Italia Letteraria" publică în ultimul număr acest desen intitulat „lumea poetică a lui Trilussa". El face parte dintr'o serie de asemenea „lumi poetice", desenate toate cu dosebit talent de caricaturistul Gino Parenti şi dedicate maeştrilor literaturii italiane. In desenul de faţă regăsim în centru figura marelui fabulist Trilussa, mare şi la propriu, nu numai la figurat, întrucât desenatorul pare că l'a înghesuit ca să intre în cadrul tabloului. Figură energică, italiană, buze dispreţuitoare, ochi pierduţi în gânduri (dar şi în cutele vremii), fabulistul stă la masă cu o eroină a sa, domnişoara Bufniţă. Alături se cinstesc gâsca cu leul. Ştiţi care: leul acela care înţepându-se în picior, a chemat pe un locotenent să-l opereze; şi rămânând leul foarte mulţumit, i-a făgăduit să-l... înainteze, prin mijloacele lui.

Şi 'ntr'adevăr ţinu făgăduinţa
Căci se întoarse în aceiaş zi
Spunând:
— De-acum eşti asigurat
Că vii la rând
Să fii înaintat.
Cât despre căpitanul dumitale
Să ştii că nu-ţi mai stă în cale
...l'am sfâşiat!...

Dedesubt întâlnim maimuţa adresându-se respectoasă domnului porc, care zâmbeşte radios. Probabil, fiindcă a reuşit să fie ministru în urma sfaturilor câinelui.

Când vulpea 'nsărcinată cu formarea
Guvernului, chemă pe dobitoace,
Numai pe porc nu l-a chemat: — Nu face!
E prea murdar, nu merită onoarea.
— Că nu e demn de noi, oricine ştie!
Răspunse câinele Societăţii
Dar porcul în guvern e-o garanţie
De 'ntregul sprijin al majorităţii!

Fără îndoială că sprijinul majorităţii a prevalat!

Sus în colţul din dreapta, iată alte cunoştinţe vechi: pe Tândală cel ce tânjeşte după un ideal, o femeie întâlnită la 20 de ani, dar care in aşteptare se mulţumeşte şi cu servitoarea lui, bătrână, cocoşată şleampătă.

Astfel Tândală 'şi duce aşteptarea
Cu idealu 'n gând şi 'n viaţă castă
Dar până-atunci ciupeşte servitoarea
Şi poate c'o s'o ia şi de nevastă!

In spatele fabulistului găsim alte personagii. Iată pe cei trei inşi la masă. Unul dintre ei istoriseşte păţania lui Checco, portarul care fiind condamnat a cerut Reginei graţierea.

Intr'o bună zi, Checco a primit un

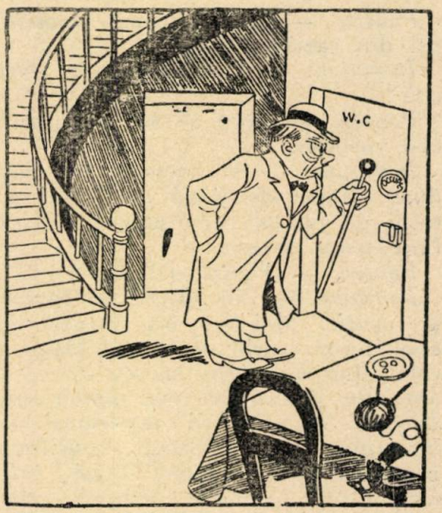

Comisarul distrat. — *In numele legii, deschideţi!...*

plic de la palat. Il desface, citeşte, şi gata-gata să-i vie rău:

Fie c'a fost la nume potriveală
Ori mai degrabă să-i răspundă vruse
S'o fi făcut pe-acolo vreo greşală...
Fapt e (şi Checco a căzut din cer)
Că 'n locul milei care o ceruse
Fu decorat în grad de cavaler!...

Chiar alături e înfăţişat un jerpelit. Acesta cine poate fi altul decât cerşetorul care cere pomană preşedintelui societăţii pentru protecţia animalelor. Dar acesta, după cum se şi vede, face pe nis-naiul, răspunzând:

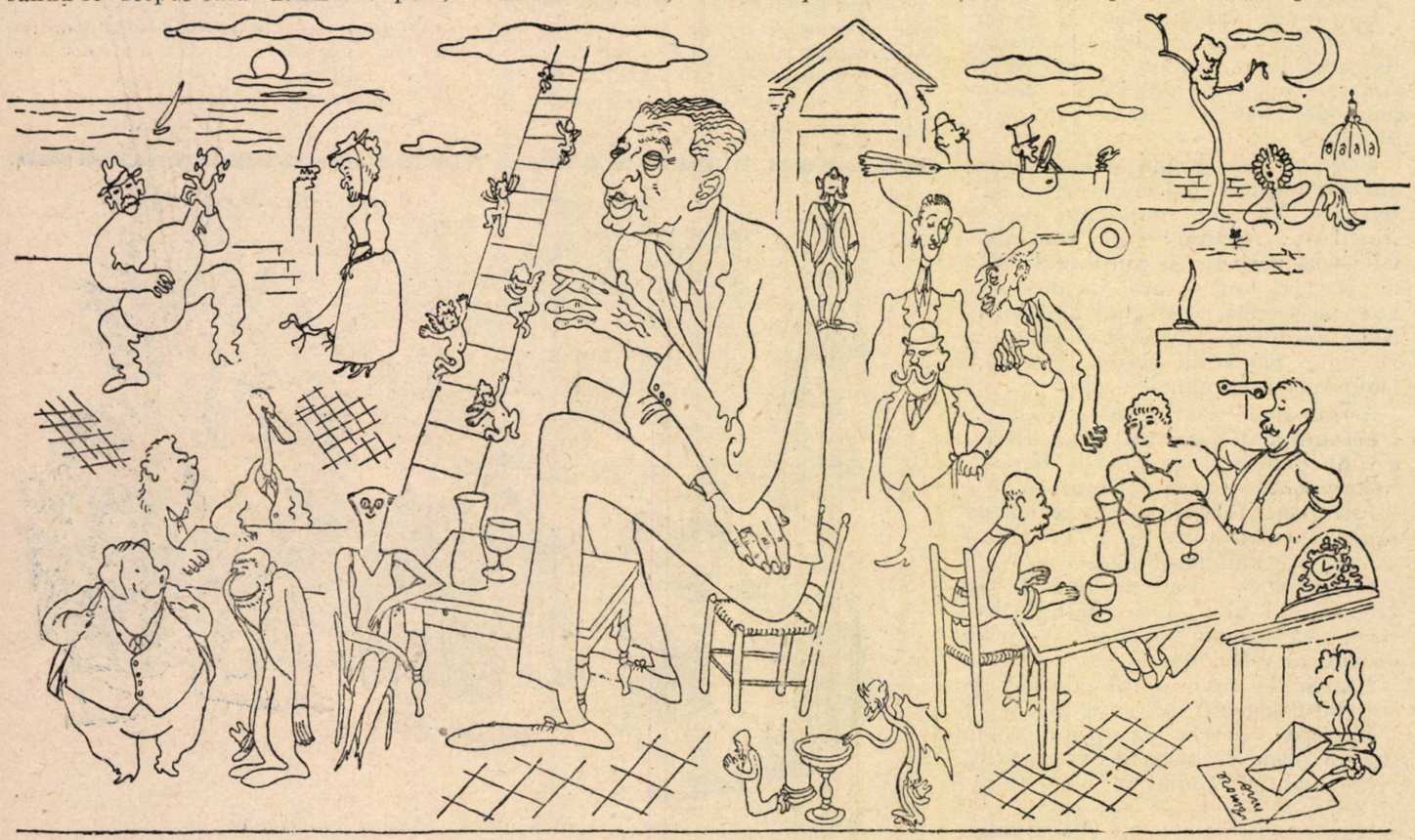

Nu pot să-ţi dau şi n'am ce-ţi face
Noi protejăm doar dobitoace.
— Atunci, răspunse cerşetorul
Scoţându-şi pălăria şi resfirându-şi părul,
Implor mila dumitale
Pentru aceste biete animale!...

Mai sus într'un automobil este...

Dar n'am să vă înşir aici toate fabulele lui Trilussa; pentru simplul motiv că există în românește o excelentă traducere datorită lui Mihnea Vântu (Fabulele lui Trilussa) şi care se găseşte de vânzare la toate librăriile.

Insă pentrucă nu v'am dat aici decât crâmpeie, iată voi reproduce şi o bucată întreagă intitulată *„Câinele poliţist"* care de altfel nici n'a fost publicată în volumul lui Mihnea Vântu.

Am întâlnit mai eri trecând pe stradă
Un câine poliţist frumos şi gras.
— Cum merge 'l întrebai. — Perfect! Dovadă
Că nici un hoţ nu scapă de-al meu nas.
Cum trece, îl miros dela distanţă.
Nas ca al meu, nu-i altu 'n Siguranţă.
Şi cum vorbeam, trecu ca la doi paşi
Pe lângă noi, un furnizor la Stat
Un furnizor, pungaş între pungaşi
— Hei, zic, nu îţi miroase? De ce stai?
Dar câinele-mi răspunse: — Am uitat
Să-ţi spun că sunt răcit şi-am guturai
Aşa 'nzestrat cum este acest câine
O să-l vedeţi ajuns prefect, ca mâine!...

Mitică şi Comp.

— Domnule, vorbeşti cu un om care a avut curajul, în aceste vremuri de materializm feroce, să publice 5 volume de versuri.

—Şi d-ta vorbeşti cu un om care a avut curajul să le citească.

*

Primul hoţ. — Acum e momentul să dăm lovitura la locuinţa casierului dela banca „Mercur".

Al doilea hoţ. — A plecat la băi?

Primul hoţ. — Nu. Dar nevastă-sa a plecat de acasă şi a lăsat un bilet lipit pe uşă: *„Sunt peste drum la madam Ionescu. Viu peste cinci minute".*

*

— Bei cafea?

— Da, doctore...

— Rău faci. Cafeaua e o otravă lentă.

— Foarte lentă. O beau de optzeci şi cinci de ani.

Arta de a face reproşuri

CE TREBUE SA SPUI CAND „EA" NU A VENIT LA INTALNIRE

Să presupunem că i-ai dat întâlnire undeva la ora cinci „foarte exact", ca şi cum o oră poate fi „foarte exactă" pentru o femeie Dar, să trecem..

La ora şase începi să constaţi că „ea" e mai puţin grăbită ca de obiceiu. Apoi vine descurajarea. Ai privit aproape cu invidie pe toţi bărbaţii — mai urâţi decât tine se'nţelege — cari treceau la braţ cu femei lipsite de graţie. La început ai fost furios; apoi, ceeace e mult mai grav, nenorocit. Şi în cele din urmă ai plecat convins că eşti singurul căruia i se întâmplă astfel de neajunsuri, pe când în realitate şi în toate ţările civilizate, sute şi mii de indivizi erau în aceeaşi situaţie ca şi tine.

Plecând, ai mormăit înjurături triviale la adresa aceleia care şi-a călcat cele mai sfinte jurăminte.

Dar, să presupunem că o întâlneşti a doua zi, ce îi vei spune?

FRAZA No. 1: *Te-am aşteptat dela orele cinci până la şapte.*

Nu! Nu! Nu trebue să spui una ca asta. Ea ar fi prea mulţumită.

FRAZA No. 2: *Dac'ai şti cât am suferit eri din cauza ta!*

Nu! Nu! Nu trebue rostită nici fraza aceasta. E o neîndemânare. Un bun escrimeur nu recunoaşte niciodată că a fost atins. E primul element al „asaltului".

Fără să holbezi ochii furios, îi poţi spune:

FRAZA No. 3: *Mărturiseşte că ai fost la amantul tău.*

Nu uita să spui *„amantul tău"* şi nu *„unul din amanţii tăi"*. Ar însemna s'o ofensezi. Frază primejdioasă, de altfel.

FRAZA No. 4: *Ai vrut să-mi pui dragostea la încercare?*

Ei şi? Din moment ce îi vorbeşti cu teamă, înseamnă că încercarea a reuşit, ceeace nu are nimic măgulitor pentru tine. Aşadar, nici asta. Să căutăm altceva.

FRAZA No. 5: *Nu mă mai iubeşti ca odinioară!*

Asta da, e evident! Dar dacă te-ar iubit ca altădată, nu te-ai mai uita la ea. Aşa sunt bărbaţii. Ca şi femeile, de altfel.

FRAZA No. 6: *Mi-am închipuit că ţi-am devenit indiferent.*

Primejdios. In cazul când ea nu răspunde nimic, înţelegi deodată că e adevărat...

FRAZA No. 7: *O! Ştiu ce ori să-mi spui...*

Nu! Nimeni nu se poate lăuda că ştie ce va spune o femeie!

. . . . . .
. . . . . .

Atunci?... Cel mai bun lucru este să nu-i vorbeşti şi s'o priveşti foarte simplu în ochi. Ea nu va putea să-ţi suporte privirea. Se va arunca de gâtul tău şi va începe să mintă, să mintă...

Tu, se 'nţelege dela sine că o vei crede. Şi dacă o vei crede, vei fi mulţumit.

Ce vrei mai mult decât atât?

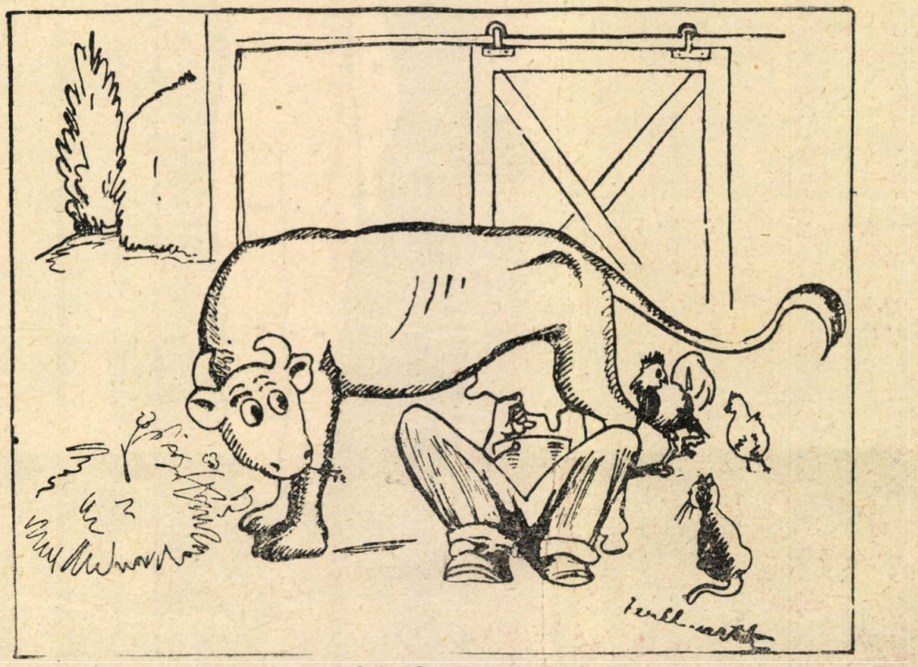

Şofeurul în vacanţă

CUPIDON LA CINEMA

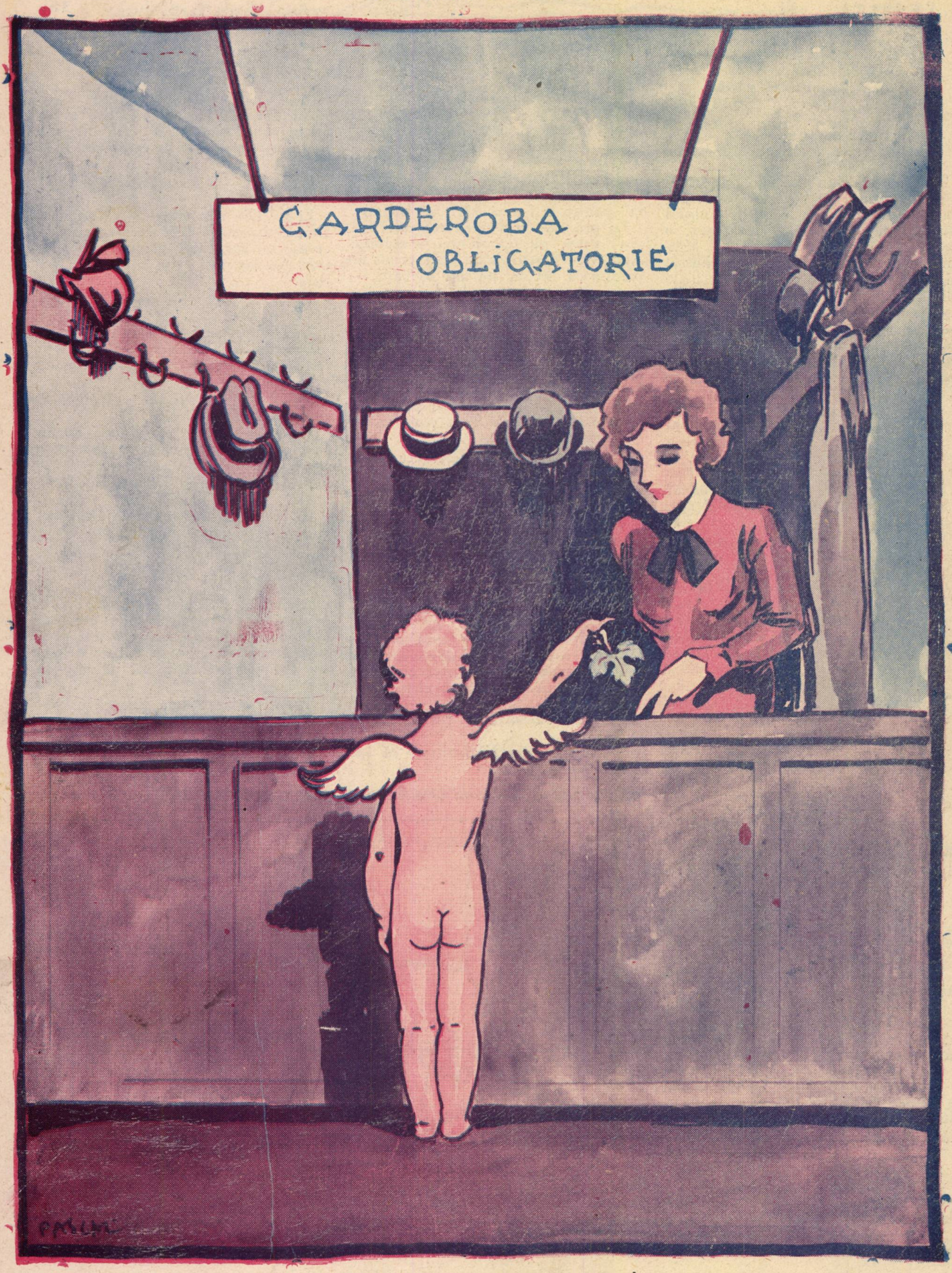

Zeul amorului... in vizită

TIPOGRAFIA CASEI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREȘTI
Taxa poștală plătită în numerar, conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 130.226/923.

Biblioteca Universității Iași

JOI 25 JULIE. No. 30.

VESELIA

— DRAGA MEA, TE ROG NU'MI MAI ZICE: „MICUȚULE DULCE" FIINDCĂ 'MI ADUCI AMINTE CĂ AM DIABET.

PASCAL

LEI 5.

BIBLIOTECA UNIVERSITATII IAȘI
14 | 25 OCT 1925

Pe foi de calendar

25 IULIE

D. Grigore Iunian și dialecticianii

La intrunirea radical-țărănistă din Cimișlia, jud. Tighina, d. Gr. Iunian a făcut următoarea surprinzătoare declarație:

„Cu cât un partid e mai necinstit în cuget, cu atât conducătorii vorbesc mai frumos".

D. Iunian e modest și imprudent. Modest, pentrucă-și nesocotește talentul oratoric și imprudent, pentrucă face declarații de calibrul celei de mai sus.

D. Mihalache și hodorogii bătrâni

Luând cuvântul la intrunirea național-țărănistă din Turnu-Severin, d. Ion Mihalache s'a rostit împotriva gerontocrației.

„Țara nu vrea să fie măritată cu de-a sila cu hodorogi bătrâni".

Ca și cum din mariajul țării cu junii senili înainte de vreme și decrepiți ai partidului național-țărănist, a ieșit vreo pricopseală!

Dar d. Mihalache a continuat:

„Țara astăzi cere nuntă cu cununie (șic) și din dragoste cu partidul național-țărănesc".

Frumoasă e pledoaria șadbeiului Mihalache, dar parcă tot nu ne vine a crede că mirele cel tânăr iubește sincer fata pentru nurii ei. Tot zestrea, sireaca, e cu pricina.

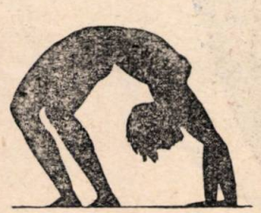

D. Titulescu la Paris

Vorbind despre vizita ministrului nostru de externe la Paris, săptămânalul francez „Marianne" istorisește următoarea întâmplare:

„Domnului Nicolae Titulescu îi place să se plimbe singur prin Paris. Singur, sau aproape singur, căci Siguranța care veghiază cu grijă asupra securității oaspeților noștri de marcă, nu-i acordă răgazul plimbărilor solitare.

„D. Titulescu este „întovărășit" în cele mai mici deplasări ale sale de către doui agenți secreți. Asta îl cam plictisește, dar nu îndrăznește totuși să se plângă de asemenea atenții. Zilele trecute, în timp ce trecea escortat astfel prin fața lui „Café dela Paix", s'a întâlnit cu un prieten. Cei doui însoțitori mustăcioși s'au oprit și ei.

— Imi mai întinzi mâna? se adresă d. Titulescu surâzând prietenului d-sale. Nu vezi că sunt arestat?...

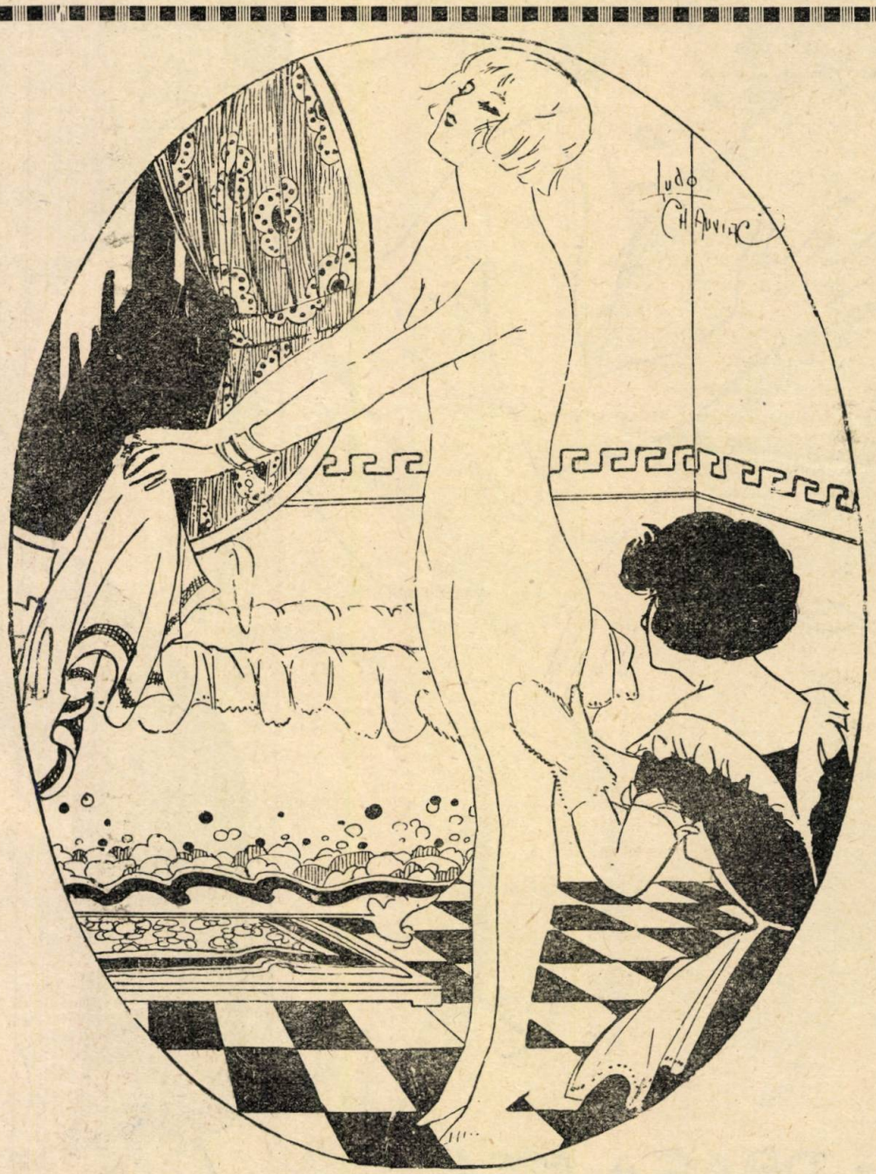

— Coniță, n'aveți de fel noroc, iată a șasea oară că faceți bae și nimeni n'a venit să vă surprindă!!!